

Slovenski

PRIJATEL

Izhaja enkrat v mesecu.

Velja 4 gold. 30 krajc. na leto.

Štev. 7.

V Celovcu 15. julija 1876.

XXV. tečaj.

Pridiga za god sv. Alojzija.

(Sv. Alojzij ljubitelj Jezusovega serca; gov. S. G.)

„Ljubi gospoda svojega Boga iz vsega serca svojega, in iz vse duše svoje, in iz vse pameti svoje;“ ta je najimenitnejša zapoved v postavi Jezusovi. Mat. 22, 37.

Vvod.

1. V prejšnjih časih so se vladarji in glavarji imenovali pastirji, zato ker jim je skerb zročena za njihove podložnike. Tako se tudi Kristus, ker mu je vsa skerb za vse ljudi, primerja pastirju v prelepi priliki, govoreč: Tisti čas so se cestninarji in grešniki Jezusu približevali ga poslušat. Farizeji in pismarji so godernjali, govoreči: „On grešnike sprejmlje, in ž njimi je. On jim pa to priliko pove: Kteri človek zmed vas, ako ima sto ovec, in eno od njih zgubi, ne popusti devet in devedeseterih v puščavi, in ne gre za zgubljeno, dokler je ne najde? Ko jo pa najde, vesel jo naloži na svoje rame. In ko pride domu, pokliče prijatle in sosede, in jim reče: Veselite se z menoj, ker našel sem svojo zgubljeno ovčico. Povem vam pa, da tako bo v nebesih večje veselje zavoljo enega grešnika, ki se spokori, kakor zavoljo devet in devedeseterih pravičnikov, kateri ne potrebujejo pokore. Ali ktera žena, ki ima deset desetih, eno zgubi, ne prižge luči, in ne pomete hiše, in ne išče skerbno, dokler je ne najde? Ko jo pa najde, skliče prijatlice in sosednje, govoreča: Veselite se z menoj, ker sem našla desetico zgubljeno. Tako vam povem bo med angelji božjimi veselje zavoljo enega grešnika, ki se spokori.“ (Luk, 15, 1—10.)

2. Kako široko nam dobri pastir Jezus v današnjem evangelju odpira svoje serce, da ga zamoremo skoz in skoz pregledati do dna in spoznati koliko nas je Jezus ljubil, ki je zapustil angeljske trume

in nebeško veselje in prišel na zemljo po zgubljeno ovčico človeškega roda, in nas naložil na svoje kervaveče rame in nas zopet zanesel k svoji zvoljeni čredi; zamoremo spoznati, kako se je Jezusovo serce veselilo in še se veseli, ako grešnik zapusti svoje steze pogubljenja in začne pobožno živeti. Koliko veselje še le Jezusovo serce ima nad tistimi, kateri vedno Bogu služijo, ako je že rado t zavoljo enega spokornika tolika v nebesih! In glejte, to Jezusovo serce še dandanešni živi med nami v altarskem zakramentu; se veseli, kolikorkrat ga obišeš, ali moliš, ali pa pobožno sprejmeš v hišico svojega serca. Ker tedaj Jezus nas toliko ljubi, da je za nas umerl, da si je dal prebosti svoje serce za nas, da vedno med nami živi, in tudi nas reveže sprejmlje in z nami je, iz tega sledi, da tudi mi moramo Jezusa ljubiti, Bogu biti hvaležni za to nezmerno milost. Naše serce mora goreti za Boga, za Jezusa, naša duša po Bogu hrepeneti, naše misli in želje morajo k Bogu biti obrnjene; to je naša prva dolžnost, je najimunitnejša zapoved Jezusove postave namreč: „Ljubi gospoda Boga svojega iz vsega serca svojega, in iz vse duše svoje, in iz vse pameti svoje.“

3. Pretečeni petek smo obhajali god Jezusovega serca. Veselo je viditi dan za dnevom nove spovedence in obhajance, gledati v jutro zarano pobožnike v cerkvi pred Jezusovim srcem moliti, veselo je čuti in brati, da obilne množice pobožnih duš so se še posebno združile z Jezusovim srcem v prelepi razširjeni bratovščini Jezusovega presvetega serca, in mu prisegle ljubezen in zvestobo do hladnega groba. Posebno lep zgled, kako da moramo Boga in Jezusa ljubiti iz vsega svojega serca, zgled, kako da mora tudi naše serce za Jezusa goreti, daje nam sv. Alojzij, kterega god smo tudi pretečeni teden slavili. Naj bi tudi mi po zgledu sv. Alojzija Boga Jezusa ljubili iz vsega serca svojega, želim vam danes pokazati, kako je sv. Alojzij Boga ljubil, kako je ljubil Jezusovo presveto Sere; zato vam pred oči postavim sv. Alojzija, ljubitelja Jezusovega serca. Bodite pripravljeni!

Razlaga.

„Na svojem ložu ponoči sem izkala njega, kterega ljubi moja duša — Boga namreč, iskala sem, pa ne našla. Vstanem, in prehojam mesto: po ulicah in stezah iščem — Boga — kterega ljubi duša moja, pa ga ne najdem. Našli so me mestni čuvaji: kterega ljubi duša moja, ali ste ga vidili? Ko nekoliko prehodim, našla sem njega, kterega ljubi moja duša: prišla sem ga, in ne spustim ga, dokler ga ne privodim v hišo matere svoje in v stanovališče porodnice svoje.“ Tako išče pobožna duša svojega gospoda Boga povsod, poprašuje po svojem ženinu Jezusu dokler ga ne najde. Ko ga pa najde, in popolno spozna in okusi sladkost njegove pričujočnosti,

tedaj ga pa nikdar več ne spusti, in ostane vedno v življenju in smerti in celo večnost z Jezusom združena. Tako je tudi duša sv. Alojzija vedno Boga iskala, vedno ljubila Jezusovo presveto serce.

a) Med obilno množico zgledov posebne nedolžnosti in ljubezni do Boga, in do milega Jezusa v altarskem zakramentu se prelepo leskeče sv. Alojzij že v svoji prvi mladosti. Rodil se je leta 1568. po posebni milosti božji po težavnem in nevarnem porodu. Njegova mati so bili pobožna Marta Tana, oče pa Ferdinand Gonzaga, grof na Italijanskem. Pobožna mati so svojega sineka takoj posvetili Bogu, in vsa skerb jim je bila, da bi že v mladosti se naučil Alojzij lepo Bogu služiti. Ljuba mamica mu gosto pripovedavajo o dobrem nebeškem Očetu, ki za vse stvari tako lepo skerbí, in so že malemu detetu ljubezen do Boga v serce vsadili. Komaj je začel nekoliko govoriti, že so ga učili moliti in mlade rokice k Bogu povzdigovati. Mali Alojzij si je vse dobro zapomnil, ker mnogokrat so ga vidili v kakem kotiču klečati in moliti. Oča, vnet vojak, tudi želi svojega sina nekdam pri vojaki imeti, in nakupi malemu dečku vojaško igračo, ki mu pa nič ni bila všeč. Namesto pri igračah so ga služabniki večkrat nahajali, ko je bil ves na zemljo sklonjen, vtopljen v gorečo molitev, klečeč pred sv. križem, kjer je jokal in vzdihoval v goreči ljubezni do križanega Jezusa. Posebno pa ga je veselila neomadežana čistost Marije Device. Njegova iskrena pobožnost do matere božje rastla je vedno. Cele ure je goreče molil pred podobo nebeške kraljice; iz ljubezni do Boga, do deviške matere Jezusove je tudi Alojzij obljubo storil, vedno devištvu varovati. Tako se je Alojzij že v svoji mladosti bil dobro naučil najimennitnejšo zapoved Jezusove postave: „Ljubi gospoda svojega Boga iz vsega svojega serca, iz vse duše svoje, in iz vse pameti svoje.“ Tukaj imate keršanski starši lep zgled, kako da morate svoje otroke že v zibeljki učiti, Boga spoznavati in ljubiti! Ko se dete nekoliko zave, pripovedujte mu o dobrem večnem Očetu, ki mu je dal telo in dušico, razlagajte mu o milem Jezusu, ki je za njega in nas vse terpel in umerl, nas rešil pogubljenja in kupil nebesa, naj se že mlado serčice užge ljubezni do Boga, do Jezusa in njegove sv. matere Marije. Le če starši svoje otroke v mladosti učijo ljubiti Boga, Jezusa in Marijo, bojo otroci pobožni in njim veselje na stare dni. Kamur se drevo nagne, tje tudi raste. Kar se človek v mladosti nauči, to mu ostaja. — Navadno ste si starši sami krivi, ako so vaši otroci hudobni, in se ne bojijo ne vas ne Boga, ker ste zlati čas mladosti zamudili, in jim niste ljubezni do Boga v njihovo serce vsajali. Keršanske matere in očetje, skerbite za se in za svoje otroke, da ljubite Boga, Jezusa, Marijo iz vsega serca svojega, iz vse duše svoje, in iz vse pameti svoje po zgledu sv. Alojzija! Posebno pa vi otroci, učenci in učenke vzemite si sv. Alojzija za zgled in posnemajte ga. Jezus nedolžne otroke čez vse najrajši ima, zato govori: „Pustite male k meni priti, ker njihovo

je nebeško kraljestvo.“ Zato pa tudi vi morate že v svoji mladosti začeti Jezusovo presveto serce ljubiti, moliti in častiti! Kakor juterna zarja naznanuje lep dan, tako mladine pobožnost kaže veselo dobo življenja v ljubezni do Boga in veseli večer srečne smerti. Ljubimo gospoda svojega Boga in presveto serce Jezusa iz vsega svojega serca, in iz vse svoje duše, in iz vse svoje pameti, tedaj bomo enaki sv. mladenču Alojziju!

b) Ko je Alojzij odrasel in si je imel svoj stan izvoliti, nič ga ni bolj veselilo, ko sv. mašniški stan; zato je poprosil glavarja jezuitov, naj bi mu bilo dovoljeno postati jezuit. Marljivo se je pripravljaj na mašniški stan. Rad se je učil. Rad se je učil, pa tudi v pobožnosti je bil vsem lep zgled. Ko so se njegovi tovarši v prostem času igrali, razvedrovali, Alojzij pa je ali v svoji celici, ali pa v domači kapelici klečal in molil. Najrajši pa se je mudil pred najsvetejšim Rešnjim Telesom. Sv. obhajilo mu je bilo najljubše delo, prav pogosto ga sprejemlje, vsaj vsako nedeljo in praznik je poleg angelov obedoval Rešnje Telo. Naj bi pa po nevrednem ne vžival Rešnjega Telesa, pripravljaj se je skerbno tri dni in zahvaljeval zopet tri dni. Čudežno ga je bilo gledati, ko je klečal, in molil pred sv. Rešnjim Telesom. Vse obnašanje njegovo kazalo je, da v sercu mu gori velika ljubezen do Jezusa. Ako še pomislimo njegovo ostro in spokorno življenje, zatajevanje in post, bičanje in bedenje, pač spoznamo, da je Jezusa ljubil iz vsega serca svojega, iz vse duše in pameti svoje. S tem pa nas uči, kako da tudi mi moramo Jezusa ljubiti. On je ubog postal, zato ker Jezus uči: „Zveličani so ubogi v duhu, ker njihovo je nebeško kraljestvo.“ Ker je Alojzij Jezusa ljubil, spolnoval je tudi njegove zapovedi. Mi pa tudi moramo težave in uboštvo, ki nas tlači, iz ljubezni do Jezusa voljno prenašati. On se je ponižal in se odpovedal vsi posvetni časti in imenitnim službam, šel je v samotno hišico samostana, ker je ljubil Jezusovo ponižno serce, ki tudi nas opominja: „Učite se od mene, ker jaz sem milega in ponižnega serca.“ Sv. mladenč Alojzij je ljubil Jezusovo serce, ž njim se je zavezal. Ni želel ljudem dopasti, posvetnega bruma in slabe tovaršije se je vedno zogibal, ker je ljubil le presveto serce Jezusovo. V tem ti daje sv. Alojzij lep zgled, da tudi ne smeš svojega veselja iskati v slabi tovaršiji, ne svojega serca obešati na grešne osebe, temuč ljubi gospoda Boga, ljubi Jezusovo serce, tedaj boš vedno srečen in vesel! Oj koliko je mladenčev in deklic, ki svoje serce od Jezusa odtergajo in ga grešnim osebam in posvetnim veselicam odpirajo, ker si mislijo, da bojo našli pravo srečo, in veselje stanovitno. Pa le britko se ukanijo; žalost in nesreča jih doleti! Koliko je odrasčenih ljudi, ki svoje zmote in grehe objokujejo, ker ravno v svojih čeverstih in močnih letih niso ljubili Jezusovega serca, ne Bogu služili! Zato vzemimo si mi vsi, če tudi nekoliko starejši, sv. Alojzija mladenča za zgled in ljubimo tudi Jezusovo presveto serce! Molitev naj bo naše veselje; ne sramujte

se moliti; kdor moli, z Bogom govori, in kaže ljubezen do nebeskega Očeta! Kolikorkrat vam čas dopušča in delo dovoljuje, dohajajte radi pred Jezusovo Rešnje Telo, da tako kažete, da Jezusa ljubite! Ako pa pride nedelja, ali svetek, ali vaš god, pa ponovite zavezo in ljubezen do Jezusa tako, da pristopljate k sv. Obhajilu, in svoje serce z Jezusovim srcem sklenite, da ga vam greh in hudobija ne popači! Ah, kako bi bilo vendar gerdo in nehvaležno, ako bi mi Jezusa ne ljubili, ko pa Jezusovo presveto serce tako močno za nas gori! Po zgledu sv. Alojzija ljubimo gospoda svojega Boga iz vsega serca svojega, in iz vse duše svoje, in iz vse pameti svoje, le tedaj spolnujemo najimenitnejšo postavbo Jezusovo! —

c) Sv. Alojzij sicer ni visoke starosti doživel. Kakor kosec cvetečo rožico v juterni rosi leskečo pokosi, tako je tudi slepa smert sv. Alojzija pobrala v cvetu njegove mladosti — v tri in dvajsetem letu. Vendar pa je sv. Alojzij tudi priletnim, zastarelim ljudem lep zgled, kako da tudi tisti, ki so že blizo večnosti — in smerti, morajo Jezusovo serce ljubiti. Saj že sv. Duh uči, da Bog ne šteje starosti po obilnih letih, temuč po mnogih dobrih delih, ko govori: „Starost častitljiva in dolgotna, ne po letih šteta; seri pa so občutki človeka, in doba starosti je življenje brezmadežno.“ (Sap. 4, 8—9.) Sv. Alojzij, akoravno mlad na letih, je star na dobrih delih, in potem tudi lep zgled za priletne ali stare ljudi, ki nas uči, da tudi starček mora ljubiti Boga, ljubiti Jezusovo serce. Sv. Alojzij je bil slabostnega telesa in rahlega zdravja; pa se nič ni jezil ali krel, vse je mirno prenašal. Starost je žalost. Nad starega človeka vse težave priderejo: Zaničevanje, slabost, slepost, bolezen; pa kdor Jezusa resnično ljubi, tudi vse te sitnobe rad, poterpežljivo in veselo prenaša! Za Jezusa terpeti je sladko, je veselo. Kader te bojo enake butare zadele, ravnaj se po sv. Alojziju, in vse zavoljo Jezusa poterpi! Posebno lep zgled nam daje sv. Alojzij umirajoč. Ko so mu tovarši bližno smert naznanili, ni se zbal, kakor se pri posvetnih ljudeh mnogokrat zgodi, ki se smerti črez vse bojijo; temuč ves miren in vesel še reče: „Veselim se tega kar mi pravite“ — da bom skoro umerl — ker v hišo Gospodovo pojdem!“ Tako se veseli zadnje ure človek, ki je celo življenje zvesto Begu služil, ki je vedno ljubil Jezusa in vredno čistil njegovo presveto serce. Takemu je zadnja ura vesel odhod iz solzne doline v nebeški raj! Vedno gleda odkod bo prišel Jezus po njegovo dušo, hrepeni po smerti, in se želi razvezati in biti pri Kristusu. Pobožni človek, ki je Jezusovo serce ljubil v življenju, se miren vleže na bolno postelje, se večkrat okrepi z Rešnjim Telesom; ko pa čuti dvanajsto uro svojega življenja, združi se s svojim Jezusom, ko ga še sprejme za popotnico v nebeško veselje. Tako tedaj je sv. Alojzij tudi za stare ljudi lep izgled, ki nas uči, kako da naše serce mora goreče biti do Jezusovega presvetega serca. Srečen si kristjan, ako Jezusa ljubiš iz celega svojega serca, ker tedaj spolnuješ prvo in najimenitnejšo

zapoved božjo, katero nam Jezus nalaga, govoreč: „Ljubi gospoda svojega Boga iz vsega svojega serca, iz vse duše svoje, in iz vse pameti svoje.“ (Mat. 22, 37.)

Sklep.

O ljuba mladina, vzemi si sv. Alojzija za zgled, ljubi tudi ti le Jezusovo presveto serce; pa tudi starejši in mi vsi, bolj ko čutimo, da smo blizu večnosti, gorečnejši tudi bodimo v ljubezni do Boga; ako Jezusovo presveto serce prav častimo in ljubimo tukaj v altarskem zakramentu pričujoče, bodemo se tudi v nebesih pri Jezusu veselili. O presveto serce Jezusovo daj, da te vedno bolj ljubim, daj, da te ljubim vekomaj!

Na nebi 'n na zemlji
Na vseh krajih svetá
V altarskem zakramenti
Častimo Jezusa!
Češčeno in hvaljeno
Od vseh naj ljubljeno
Presveto serce Jezus
Na večne čase bo! Amen.

Pridiga za IX. pobinkoštno nedeljo.

(Solze Jezusove nad Jeruzalemom; gov. A. R.)

„Ko se je Jezus približal Jeruzalemu, in je mesto ugledal, zjokal se je nad njim.“ Luk. 19, 41.

Vvod.

Vse veselo je ljudstvo vriskalo, ko je Jezusa v Jeruzalem spremljevalo. Jezusa pa veselje kar nič ni prevzelo, temveč mu je grenka žalost serce zalivala, in mu posilila vroče solze v oči. Pred seboj vidi Jeruzalemsko mesto in ve, kaj da pričakuje nesrečne njegove prebivavce; od žalosti se mu serce podre. Drugi vriskajo vsi veseli; Jezus pa se milo zjoka ves žalosten, in pravi: „Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir! Zdaj pa je skrito pred tvojimi očmi. Ker prišli bodo dnevi nad te, in tvoji sovražniki te bodo obdali z nasipom in te bodo oblegli in stiskali od vseh strani. In bodo v tla pomandrali tebe in tvoje

otroke v tebi, in ne bodo pustili v tebi kamna na kamnu, zato, ko nisi spoznalo časa svojega obiskovanja.“ Tako žaluje Jezus nad nesrečnim mestom, in preliva grenke solze. — Ljubi poslušavci! kje je pač kako serce tolikanj terdo, da bi mu v živo ne šle solze Jezusove? In vendar se — kdo bi to mislil? — terdovratni Jeruzalemljani nič niso zanje zmenili, in namesto spokoriti se, so Jezusa na križ pribili! Nad njimi so bile res zgubljene solze Jezusove! — O da bi Jezusove solze pač nad nami ne bile zgubljene! O da bi nam pač zalegale v časni blagor in večno srečo! In da v ta namen kaj pripomorem, govorim danes od Jezusovih solz, in vam razložim:

1. kako velik pomen imajo te solze,
2. k čemu nas morajo nagibati. Poslušajte toraj zvesto, ker govorim v imeni Jezusovem!

Razlaga.

1. „Ko se je Jezus bližal Jeruzalemu, in je mesto ugledal, zjokal se je nad njim.“ Tako se začne današnje sv. evangelje in te besede so preimenitne. Saj veste, da ne moremo gledati človeka milo jokati, in bi ga ne vprašali, kaj mu serce teži, in sili solze v oči. Danes pa zagledamo celo Jezusa, edinega Sinu božjega, pred Jeruzalemom jokajočega, gotovo se nam sama po sebi misel v glavo vsili, da so solze Jezusove gotovo prav imenitne, velike cene, visokega pomena. In res je taka. Imenitne in pomenljive so Jezusove solze:

a) Solze Jezusove so nam naj poprej razločno spričevanje, da je Jezus pravi Bog. „Vemo, da vse veš,“ so mu rekli njegovi učenci, in celo sovražniki so ravno to obstali; in da so prav sodili, nam spričuje današnje sv. evangelje. Če namreč pozvedujemo, po čemu Jezus joka in žaluje, zvedeli bomo, da joka nad obilno nesrečo, ktera ima priti nad Jeruzalem in njegove otroke; joka, ker mu je že naprej znana bila prežalostna osoda, ktera je imela v kratkem zadeti nesrečne Jeruzalemljane in ves rod judovski. In če na dalje vprašujemo: Od kod je Gospod vse to vedel? dobili bomo za odgovor: Jezus je vedel vse to po svoji božji natori; znano mu je bilo vse to, ker je pravi Bog. Bil je naj večji, vsegavedni prerok, kakor vselej, tako tudi zdaj. Napovedoval je učencem svoje lastno terpljenje rekoč: „Vse se bo dopolnilo, kar je od Sinu človekovega pisano po prerokih,“ ravno od tega je Judom govoril, in rekel: „Poderite ta tempelj in v treh dneh ga bom zopet sozidal.“ Petru je naprej povedal, da ga bo zatajil, Judežu, da ga bo izdal, in ravno tako prerokuje danesni dan Jeruzalemskega mesta žalostni konec in objokuje njegovo nesrečno osodo. Kar Bog je naprej vidil v prihodnost, in kar človek je jokal nad nesrečo svojega ljudstva. Njegove solze so nam očitna priča, da je pravi Bog.

b) Jezusove solze pa so tudi mila priča in porok, da Jezus neskončno ljubi ljudi. Bilo je sicer celo Jezusovo življenje le gola ljubezen po besedah sv. pisma. Hodil je namreč po deželi, da bi povsod dobrote delil. Jezusovo opravilo je bilo le to, da je ljudem pomoč skazoval, jih tolažil, jih blagoslovljeval in osrečeval. Lepo sije iz vsega tega ljubezen Jezusova, ki jo je imel do ljudi; naj lepši pa se le vendar razkazuje v žalovanji, ki ga pred Jeruzalemom na znanje daje v milih solzah, ki jih preliva pred durmi nesrečnega mesta. Znašel se je namreč Jezus na svojem poslednjem potovanji v sveto mesto, znašel se že na poti proti Golgati. Bilo je le še malo dni, ko je imel biti zvezan in sojen, kot naj hujši razbojnik, na križ pribit in umorjen kot naj večji hudodelnik. Vse to je Jezus dobro vedel, in vse naprej prevedil. Dobro je vedel, da ga tolikanj hudega čaka; kdo bi ne pozabil na vse drugo, in se tužnega srca ne zamislil le samo v svoje terpljenje? In vendar Jezus ne žaluje nad svojim lastnim terpljenjem, temveč le nad ljudsko nesrečo, ktera je imela še le čez leta priti nad ljudi, in ne išče sebe in svoje življenje varovati pred sovražniki, temveč le želi, da bi Jeruzalemljani še o pravem času odperli svoje oči, in se učili spoznati, kar jim je v mir. Gotovo je to naj čistejša prijaznost in naj lepša, naj bolj redka ljubezen; in to tem bolj, ker niso bili njegovi prijatli, ne dobri ljudje, ktere je miloval in objokoval, temveč njegovi strupeni sovražniki, bili prebivavci Jeruzalemskega mesta, v katerem so stanovali njegovi morivci, v katerem je prebivalo ljudstvo, od kterega je pisano, da ga, akoravno v svojo lastnino pride, ne bo sprejelo, temuč bo omadeževalo svoje roke z nedolžno kervjo. Temu ljudstvu prigovarja Jezus s solznim očesom rekoč: „Da bi bilo spoznalo tudi ti, in zlasti ta svoj dan, kar je v tvoj mir!“ Tako tedaj je Zveličar sam spolnoval v djanji veliko zapoved, ki jo je dal rekoč: „Ljubite svoje sovražnike; storite jim dobro, kteri vas sovražijo; molite zanje, kteri vas žalijo in preganjajo!“ Tako, glejte! se razkazuje v solzah Jezusovih ljubezen, ktera nima para, nima verste.

c) Solze Jezusove so pa tudi še prečitna priča, kako hudobno da je že bilo ljudstvo božje, ljudstvo Izraeljsko, do kterega je bil Jezus pred drugimi poslan. Da je Jezus kar po pravici žaloval nad njim, ni dvomiti. Hudobija se je že silo polastila nesrečnega mesta; velik del prebivavcev bil je ves zaslepljen, in je hrepenel le po časnem bogastvu, iskal le posvetne časti, dirjal le za pozemeljskim, pregrešnim veseljem; za vse lepše duhovne dari, svetost srca, dušni pokoj itd. jim ni bilo mar. Kaj čuda, da je po tem takem Jezus, dobri pastir, premili glas zagnal, ter rekel: „Jeruzalem, Jeruzalem! kolikokrat sem hotel zbrati tvoje otroke krog sebe, kakor zbira koklja piščeta pod svoje peruti, toda nisi hotlo.“ Tempelj, častitljivo svetišče Najvišega, je bil po Jezusovih lastnih besedah bolj podoben jami razbojnikov, kakor pa hiši mo-

litve. Tolika lahkomišljenost pa, tako silna sprida ljudi, tako dalječ raztegnjeno zaničevanje vere pa je bilo gotovo kervavih solz vredno. Tako tedaj so bile solze Jezusove pred Jeruzalemskim ozidjem očitno spričevanje njegove božje nature, milo spričevanje njegove neizrečene ljubezni, razločno spričevanje silne spride ljudi.

2. Premislimo zdaj tudi še, kaj naj nas solze Jezusove učé. Minulo je že veliko stoletij, od kar so se godile prestrašne prigodbe, ki jih je napovedoval Jezus po besedah današnjega sv. evangelija. Jeruzalem, imenitno mesto judovsko, je bilo že davno pokončano, da bi se dvignilo na njegovih grobljah veličastno zidovje keršansko; in Jezus, ki je pretakal nekdanj prebritke solze nad nesrečnim mestom, sedi zdaj brez vse žalosti in bolečine ob desnici Očetovi, kjer ima vso oblast v nebesih in na zemlji; pri vsem pa le vendar današnje sv. evangelje še zmerom svojo ceno ima za vse čase, za vse stoletja. Pomudimo se le še, kakor smo si zavzeli, pri solzah Jezusovih in pri besedah sv. evangelija: „Ko se je Jezus približal Jeruzalemu, in je mesto ugledal, zjokal se je nad njim.“ Te besede morajo:

a) Poterčiti našo vero v Jezusa. „Ali je Jezus res tisti, ki ima priti, ali moramo drugega pričakovati?“ „Ali res v nikomur drugem ni zveličanja, kakor v njem? in ali res ni dano ljudem nobeno drugo ime, v katerem bi zamogli zveličani biti, kakor ime Jezus?“ Kakoršen odgovor na te vpraševanja, takošna tudi naša vera. Toda kdo bi se podstopil, tajiti, da je Jezus pravi Bog, edinorojeni Sin nebeškega Očeta, naš Odrešenik in Zveličar, ker ga povsod, kjerkoli ga zagledamo, vidimo mogočnega v besedi in djanju, najdemo vsevednega, kar nam ravno današnje sveto evangelje spet prav očitno spričuje. Čudeži in prerokovanja so očitne in neoveržljive spričevanja, da je Jezus iz nebes doma, so nam gotovi poroki, da je pravi Bog. Zato ga hočemo pa tudi radovoljno in stanovitno spoznavati in moliti z vero, katero on vsegdar tirja kot znamenje svojih pravih učencev, in katero zraven pobožnega življenja stavi v pogoje našega zveličanja, ki nam ga je on zaslužil. Če nas pa solze Jezusove poterdujejo v veri v njega, sina božjega,

b) nas morajo ravno tako tudi še priganjati, da prav pridno delamo za svoje posvečevanje. Na tem ni ležeče, kaj sodijo od nas kratkovidni ljudje, ktere lahko zmotimo in ogoljufamo; temveč le na tem je vse ležeče, kako nas bo sodil neskončno pravični in vsegavedni Sodnik, božji Sin, kateremu je Oče nebeški izročil vso sodbo, kakor beremo v sv. pismu. In da bi nas zamogel soditi po milosti, prizadeva si vse, nas ohraniti na pravem potu, in če smo zašli, nas nazaj zavračevati. Naj se že znajdemo ali v tem ali v unem stanu, naj si bomo v takih in drugačnih okoliščinah, Jezus se nam približuje, kakor se je približeval Jeruzalemskemu mestu; se ozira tudi za nami, kakor se je oziral na nesrečno mesto; pozna tudi naše oserečje, kakor je poznal pregrehe svojega ljudstva; tudi nam prigovarja neprenehoma: „O da bi spoznali tudi vi, kar

je v vaš mir!“ — Zato se pa tudi pri vseh svojih mislih in besedah, pri vsem svojem djanji in ravnanji vselej skerbno poprašujemo: Kako bi nam govoril Zveličar, ko bi zdaj vidno stal pred nami, kakor nekdanj pred Jeruzalemom? Ali bi se ne razjokal tudi nad nami, kakor nekdanj nad Jeruzalemom? Ali bi ne zažugal tudi nam enako hudih in ostrih kazni, kakor jih je zažugal nekdanj terdovratnemu mestu? Kaj smemo pričakovati, kader Jezus zopet pride, sodit žive in mertve, in spravljat na dan, kar je bilo dosihmalo skrito v temo? Vprašujte se starši — gospodarji in gospodinje — otroci in posli — mladenčiči in deklice — bogatini in siromaki. — In če tako ravnamo v svojem sedanjem življenju, gotovo bomo v dobrem napredovali, rastle v svetosti. „Ko se je Jezus približal Jeruzalemu, in je mesto ugledal, zjokal se je nad njim,“ te besede kdo jih zamore slišati, in pogledati Zveličarju v objokano oko, in bi ne bil

3) spodbujen in ogret za tem večo keršansko ljubezen? Prerokovati prihodnje reči, kakor jih je prerokoval božji Sin, delati čudne reči, kakoršne je Jezus delal, ni nam dano; to pa nam je dano in je mogoče, posnemati ljubezen Jezusovo.

Poglejte! kako se mu serce podira, kader pripoveduje žalostne besede: „Kar je v tvoj mir — je skrito pred tvojimi očmi!“ Poglejte! kako ga solze polivajo, kader napoveduje nesrečnemu mestu strašne kazni, ki ga pričakujejo; in če hočete biti njegovi učenci, stopite v njegove stopinje, in delajte dobro po meri moči, ki vam jo je Bog dal; delajte dobro, dokler je dan, ker prišla bo noč, o kateri nikomur ne bo več delati moč. Tolažite in oveseljajte žalostne; pomagajte nesrečnim; svarite tiste, ki se varne imajo; podpirajte omahljive; povzdignite tiste, ki so padli; in delajte v svojem okrožju kakor oblagrovavni in dobrodelni angelji. In blagor, trikrat blagor nam, ako tako ravnamo, tako žlahtno, keršansko živimo! Od Jeruzalemu beremo: „Ko je Jezus mesto ugledal, zjokal se je nad njim;“ nad nami pa se po tem takem Jezus ne bo jokal, ampak na dan svojega drugega prihoda nam govoril prevesele besede: „Pridite k meni, vi izvoljeni mojega Očeta, in vzemite v posest kraljestvo, ki vam je pripravljeno od začetka!“ Amen.

Pridiga za X. pobinkoštno nedeljo.

(Napuh in ponižnost; gov. A. M.)

„Kdor se povišuje, bo ponižan; kdor se
ponižuje, bo povišan.“ Luk. 18, 14.

Vvod.

Že v stari zavezi so se med seboj vojskovali Filistejci in Izraeljci. Med Filistejci je bil mož z imenom Golijat posebno velike in močne postave, da mu ni bilo enakega. Zanašaje se na svojo moč je rekel: Ni treba, da se vse ljudstvo vojskuje in se toliko kervi preliva, ampak vi Izraeljci dajte mi moža, da se bo z menoj vojskoval; če me on premaga, premagana bo naša stran; če pa jes premagam, premagani boste vi in nam služili. Prestrašili so se Izraeljci takega govorjenja, ker niso imeli med seboj moža, ki bi se velikanu Goljatu postavil. Mali pastir David prevzame boj s prevzetnim velikanom. „Ali misliš morda, da sem pes, ker mi s palico naproti prideš,“ Golijat prevzeto mladenča praša. „Ti se zanašaš na svojo moč in orožje, jes pa se bojujem v imenu mogočnega Boga“, odgovori pobožni David, vzame kamen in ga Goljatu z vračo tako v sence zabrusi, da na mestu mertev obleži.

Golijat v svoji prevzetnosti in David v svoji ponižnosti se mi enaka zdeta farizeju in cestninarju, od katerih nam Jezus pove, da sta skupaj v tempeljnu molila. Pervi je samega sebe, od napuha zapeljan, poviševal in je svojega bližnjega zaničeval. Cestninar pa v svoji ponižnosti se ni prederznil očes do neba povzdigniti. Farizej je bil od Boga zaveržen, cestninar povišan, kakor je bil tudi nekdanj prevzetni Golijat premagan in ponižni David povišan.

V teh dveh izgledih vidimo, kako Bog gerdi napuh kaznuje in njemu ravno nasprotno čednost, lepo ponižnost, poplačuje. Zatoraj vam hočem danes ravno povedati, kako se moramo

1. napuha varovati in
2. Kaj da je prava ponižnost in kako nas Bogu in ljudem dopadljive dela. Le zvesto poslušajte in hitro začnem —

Razlaga.

1. Napuh, poglaviten greh in korenina veliko družih grehov, obstaja v tem, da ima človek sam nad seboj veliko dopadanje in se čez druge povišuje. Tako vidimo na primer neko dopadanje že

pri majhnih otrocih, ki ga nad seboj imajo, če n. pr. kako novo oblačilice dobijo. Ta napaka pri slabi izreži s človekom raste, da začne druge zaničevati in hoče povsod prvi biti. To je v človeku napuh, ki je angelje iz nebes v pekel vergel in prva stariša iz srečnega raja v križe in terpljenja zapodil. Tako je še dandanes po svetu razširjeni napuh prva stopinja do pogubljenja. Zatoraj se ga moramo varovati. Orožje nam sveti Krizostom ponuja in sicer: 1) premišljevali, kako visok da je Bog; 2) premišljevali, kako slabi da smo mi; 3) premišljevali, kako malovredne da so tiste stvari, zavoljo katerih se človek povišuje.

1) Res da imeniten je človek, ker je vstvarjen po božji podobi in je postavljen za gospodarja vseh stvari. Ali v primeri z Bogom človek vendar nič ni. Če se smem zglede poslužiti je to, kar je peščeno zerno k celemu svetu, kar je kapljica vode k neizmernemu morju. O nezapopadljivem Bogu govori Job: „Kdo se bo vsemogočnemu Bogu vstavljal? On zapove solncu in ne izhaja; on zapira zvezde kakor pečat.“ Zopet govori o njem sv. pismo: „Nebesa pripovedujejo njegovo čast in podnebje oznanjuje dela njegovih rok.“ — Njega moli devet korov angeljev, njega častijo aposteljni, mučenci in vsi svetniki. On le s perstom migne in lahko še tisuč takih svetov vstvari, on le migne in vse, kar je, se pri tej priči v nič spremeni. — Če se človek s tem Bogom primerja, mora kakor Abraham reči: „Prah sem in pepel.“ Kako se bo pa prah in pepel tako mogočnemu Bogu vstavljal? Naj le kdo reče: jes sem srečen, sem bogat in mogočen, nobenemu se mi ni treba odkrivati in priklanjati, nobenega kaj prositi, pač se pa veliko družih meni odklanja in celi dan pri mojih vratih dobrot čaka. Kje je pa tak človek, da bi ga roka božja ne mogla ponižati? Roka božja je napuhjenega kralja Nabuhodonozarja s trona vergla, ona je prevzetnega Faraona v rudeče morje potopila, kralja Antijoha in Heroda je vdarila, da so ju červi živa snedli. Če roka božja kraljeve sedeže podira in z vojsko, z gromom, z bliskom in z družimi šibami cele kraljestva podira, pokončuje, ali ne bo morebiti tudi napuhjenega človeka zadela? Mozes, sv. mož, pred Bogom, ki se mu v gorečem germu prikaže, spregovoriti ne more. Sv. Pavel, v tretje nebesa zamaknjen, od božjega veličastva spregovoriti ne more. Ponižati bi se moral pač tudi človek, grešna stvar, ako se primerja Bogu naj višjemu in naj svetejšemu!

Da se, o človek! ne povišuješ, premižljuj, 2) kako slab da si ti. Pisavec Cezari pripoveduje sledečo povest: Nek mladeneč, po imenu Lifard, sin zlahtnih starišev, se je bil v kloster podal, kjer je moral do sive starosti prešiče pasti. Kar na enkrat ga prevzetna misel obide, da taka sramotna služba za-nj, sina imenitnih in bogatih starišev, biti ne more. Tako je celo noč premišljeval in sklenil proti jutru kloster zapustiti. Kar na enkrat je imel pred seboj čudno prikazen, ki mu miga, naj za-njo gre. Hitro vstane in gre. Vse

klošterske vrata se same pred njima odpirajo, dokler prideta na pokopališče. Grobovi se sami pred njima odprejo. Prikazen pokaže Lifardu odperti grob, v katerem je napol gnjil menih ležal, ki je bil ravno pred nekterimi mesci umerl. „Glej, Lifard tega človeka,“ reče prikazen, „kmalo boš tudi ti ravno tak, kam hočeš zdaj iz kloštra vteči?“ Prikazen ga hoče k drugim grobom peljati in mu pokazati smrad in gnjusobo človeško. Pa Lifard ga lepo prosi, naj mu ne kaže več družih merličev, ker še prvega ni mogel gledati. Tedaj mu reče prikazen: „Če tega ne moreš gledati, kar boš tudi ti v kratkem, zakaj hočeš zapustiti klošter in pot zveličanja zavoljo praznega napuha?“ Lifard spozna minljivost človeško in v kloštru stanoviten ostane.

Kakor je Lifarda, pogledati gnjilega človeka, ponižnega storilo, tako se mora tudi napuhnež ponižati, če pomisli, da prah sem in v prah se bom spet povrnil. Tam v grobu se moja čast in imenitost ne bo več poznala, moje truplo se nič več ne bo razločilo od siromaškega, kterega zdaj zaničujem in ki bo v kratkem zraven mene v črni zemlji počival. Tam si bova oba enaka. Moje kosti se bodo kakor njegove v prah in pepel spremenile. Če pa še na vse druge križe in težave mislimo, ki nas na tem svetu tlačijo, moramo pač s svetim Bernardom reči: „Kaj ima človek od tega sveta? Vsem revam je podveržen.“ Sv. Avguštin praša: „Kdo je vstanu našeti vse težave sedanjega življenja? Gotovo nobeden ne, ker ni ga že bilo, da bi bil le nektere preterpel.“ Kako in na kaj more pač človek napuhnjen biti?

3) Napuha nas mora obvarovati tudi premišljevanje, kako malovredne da so tiste stvari, zavoljo kterih bi prevzetni biti imeli. — Kdor je napuhnen zavoljo lepote svoje postave, naj se spominja, da telesna lepota zgine, kakor jutrajna rosa pred solncem. Kakor kri in mleko lepo obliče obledi in gladka koža se zgerbanči. Odpre se v kratkem pred nami grob in tam si bomo vsi enaki. — Vidil sem nekđaj podobo, na kateri družega ni bilo narisanega, kakor same mertvaške glave. Vse so si bile prav natanko enake. Pa vsaka je imela svoj napis, n. pr. ta je glava cesarja, ta je kralja, ta kneza, ta zlahtnika, ta kmeta, ta berača itd. Mislim sem si: v življenju kak razloček, kako je grof zaničljivo ravnal s kmetom, kako je kmet zaničeval berača in zdaj je smert vse enake naredila. In ako bi ne bil vidil napisov, mislil bi bil to so samo glave gospodov ali samo beračev itd. Kdor je napuhnen zavoljo svoje moči, naj pomisli, da le majhna bolezen ga zna zadeti in že si več pomagati ne more. Je kdo napuhnen zavoljo svojih oblačil, naj pomisli, da one minejo, kakor dim in pred sodnikom za-nj prosile ne bodo. Je kdo prevzet na svojo čast in premoženje, naj pomisli, da nič tako hitro ne mine, kakor to. Danes ga ljudje hvalijo in do nebes povzdigujejo ter mu kakor Jezusu cvetno nedeljo vpijejo: „Hosana Sinu Davida, češčen bodi, kdor pride v imenu Gospoda.“ Za malo časa, kader ga

je sreča zapustila, že vpijejo: „Križaj ga! križaj!“ Nobena stvar ni tolikim nesrečam podveržena, kakor ravno posvetno premoženje. Ogenj pri hiši ali druge nesreče človeka v dolgove pripravijo, če ne celo na beraško palico. On, kteremu se je pred malo letmi vse priklanjalo, mora zdaj gledati, kako ga iz hiše mečejo ravno tisti, kterim je popred dobrote delil.

Na kaj bo tedaj človek napuhnjjen? Ničesa nima, da bi smel prevzetan biti. Vse človeku ponižnost pridiga. Večerno in jutranje zvonjenje ga spominja, da kmalo, kmalo bodo tudi njemu mertvaški zvonovi zapeli, da v grobu se ne bo mogel več čez druge povzdigovati. „Kdor se povišuje, bo ponižan!“

II. Kakor je napuh gerda pregreha, tako lepa je njemu nasprotna čednost in ta je ponižnost. Še o tej čednosti vam hočem nekaj povedati in to: 1) kaj da je prava ponižnost in 2) kako nas ona Bogu in ljudem prijetne dela.

1) Nekteri kristjani mislijo, da so prav ponižni. V cerkvi prav na tleh čepijo in z ustni tudi molijo, po strani se pa zmirom po družih ozirajo in jih v svojem sercu hudo sodijo, kakor je bil farizej v tempeljno storil: jes nisem tak grešnik, kakor tukaj moj sosed. — Prav pobožno oči v nebesa vpirajo, svojega bližnjega pa zaničujejo. Kakor hitro kaj več vbogajme dajo ali kako molitvico več znajo, kakor drugi, že mislijo Bog ve kaj da so. Pa to ni prava ponižnost! —

Bila je nekdaž deklina prav terde glave, da pri vsem prizadevanju starišev in duhovnov se ni mogla druge molitve naučiti, kakor sam „Očenaš.“ Pa tega je vselej prav zvesto in ponižno molila. Bog je tudi svoje dopadanje nad tako molitvijo očitno pokazal. Kader je bila pri sveti maši in se je mašnik na altarju proti ljudstvu obrnil, vidil je to devico vso zamaknjeno v molitev in dva angelja, ki sta jej venec na glavo pokladala. Tega pa ne sama in tudi nobeden drugi vidil ni. Mašnik se začudi in pokliče devico k sebi ter jo praša, kaj da moli, ker se nad njo v cerkvi taki čudeži godijo. Sram jo je bilo povedati, da drugzega ne zna, kakor sam „Očenaš.“ Mašnik jo tedaj z velikim trudom še druge molitve navadi. Deklina je bila nad tem vesela in prevzetna je postala, da tudi ona kaj več moliti zna. Kaj se zgodi? Njena molitev Bogu ni več dopadla, in prikazni angeljev v cerkvi ni bilo več viditi. Ni tisti bogaboječ, ki veliko zna in veliko moli, ampak kdor je ponižen in prav moli.

Prava ponižnost je živo spoznanje svoje nevrednosti, svoje slabosti. Kdor je resnično ponižen, mora spoznati, da je pred Bogom nič vredna stvar, in da je še manj kakor nič vreden zavoljo izvirnega in zavoljo lastnih grehov, da si človek ravno zavoljo grehov in slabosti sam ne mora pomagati, da mu je neobhodno potrebna pomoč božja. — Kdor je resnično ponižen, samega sebe za nar večega grešnika ima, pa ne samo z besedo, ampak tudi v resnici;

on vselej rad obstoji, da je grešen človek, in da tudi njegove dobre dela so le pomanjkljive. Rad obstoji, da tudi to, kar je na njem dobrega, ni njegovo delo, temveč delo božje milosti in pomoči. To je prava ponižnost.

2) Prava ponižnost nas Bogu in ljudem prijetne dela. Ponižnost nas napeljuje k pravi ljubezni svojega Stvarnika. Veliko ljudi je na svetu, ki svojega Boga prav malo ali celo nič ne ljubijo. Zakaj to? Zato ker napuh in prevzetnost jih slepi, da mislijo, vse kar imajo, so si sami pridobili. Ne pomislijo, da le Bog je, od ktereга vse imamo. Zato napuhnež Boga prav ljubiti ne more, ker ga za svojega dobrotnika spoznati noče. — Ali vse drugače dela ponižni kristjan. On dobro ve, da vse, kar ima, ima le od Boga, da mora zato Boga hvaliti in ga ljubiti. Napuhnež misli, da Bog mu mora vse potrebno dajati. Zatoraj se jezi, če mu Bog hitro ne da, za kar ga prosi. Če mu Bog odvzame, kar mu je bil dal, n. pr. poljske pridelke s točo itd.; tedaj zoper Boga godernja in ga preklinja. Resnično ponižni pa ne dela tako. Oni so vselej vdani volji božji, in pri vsaki priložnosti s pobožnim Jobom govorijo: „Bog je dal, Bog je vzel, češćeno bodi njegovo sveto Ime.“

Kdo bo tajil, da ponižnega človeka vsi ljudje radi imajo? Glejte že otroka, ki vselej rad vboga, naj se mu ukaže, karkoli ljubo, kako ga vse rado ima, veliko bolj, kakor družega, ki se še palice ne boji in si nič vzkazati ne da in pri vsakem ukazu terdovratno odgovori: „Nočem, tega ne storim, pa vkažite;“ to pač vsakdanja skušnja uči. Kdo spoštuje takih ljudi, ki ne cerkvenih ne posvetnih postav ne spoštujejo, ki se postavam prevzetno vstavlja in in se potem po ječah valjajo? Kdo jih spoštuje? Ljudje ne. Morebiti Bog? Še manj. On jih bo ponižal, ker: „Kdor se povišuje bo ponižan.“

S k l e p.

Glejte povedal sem vam na kratkem, kaj in kako gerda pregreha da je napuh, pa tudi kako lepa čednost da je ponižnost. Človek nima vzroka napuhnjen biti, ampak vse mu ponižnost pridiga. Napuhnjenim se Bog vstavlja, ponižnim milost deli. Kdor se povišuje, bo ponižan; kdor se ponižuje bo povišan. Amen.

Pridiga za praznik Velike Gospojnice.

(Česa prositi Marijo? gov. M. S.)

„Pri meni je bogastvo in slava, izvrstna pomoč in pravičnost.“ Prov. 8, 18.

V v o d.

1. Sv. Elizabeta, Ogerskega kralja Andreja II. hči, se na podobnicah naslikuje, kakor oblečena v dolgo obleko, na glavi pa kraljevo krono ima. Okoli nje vse polno revežev in bolnikov, ktere tolaži, in jim miloščino deli. — Zdaj eden prileze, kteremu sveta Elizabeta nese kos kruha, na drugi strani vpije kaka vdova za mokice in zabelja; zopet drugod se joka razgaljeno dete, kteremu sv. Elizabeta obleko zročuje. Pravim tako se naslikuje sv. Elizabeta, usmiljena mati revežev in sirot. Kar nas spominja, kako prečudežno darežljiva in usmiljena je bila sveta Elizabeta do ubogih ljudi. Ona ne more gledati berača ali bolnika, da ne bi je genilo v po-božno serce. Kolikor spremore, pomaga, tudi njeno premoženje se jej ne usmili in vse med reveže razdeli; pa tudi obleko in jedi jim donaša, in jih ljubeznjivo tolaži. Hrome bolnike obiskuje na njihovem domu, se vseda k boleštni posteljci, in bolniku zdravilo in jedilo podaja, ktero je seboj donesla. Ko pa bolnik umerje, še obišče ga in k pogrebu spremlja. Kaj ne, da to je čudežna gospa, ki se je toliko poniževala do revežev, ako ravno je bila kraljevega rodu, in krono kraljevo na glavi nosila!

2. Pa sveta katoliška cerkev nam ravno danes kaže drugo še mogočnejšo, še usmiljenejšo kraljico, ki je v nebesa vzeta in povzdigujena na tron nebeški. In ta mogočna in usmiljena nebeška kraljica je Jezusova mati Marija Devica, ktere preveseli god vnebo-vzetja danes obhajamo. Že dokler je Marija tukaj živela, bila je usmiljena pomočnica in dobra mati ubogih sirot. Ko je pa bila v nebesa vzeta in postala kronana kraljica nebes in zemlje, zbirajo se vsi reveži celega sveta in vsakega naroda pred Marijinim tronom. Kdor kak dober nasvet potrebuje v zadregah, obrača se do Marije, matere dobrega sveta; kdor je žalosten in nedolžen, vpije k Mariji za pomoč; kdor je v boleznih in nesreči, nahaja pri nebeški kraljici zdravje in tolažbo. Kakor z nebeškega trona nam danes Marija govori: „Moje je svetovanje in pravičnost, moja je previdnost, moja je krepost. Po meni kralji kraljujejo, in zapovedniki pravično razsojajo: po meni glavarji vladajo, in velikaši razsojujejo pravičnost. Jaz ljubčke svoje ljubim, in kateri zjutraj bedijo pri meni, najdejo me.“

Pri meni je bogastvo in slava, izverstna pomoč in pravičnost. Boljši je namreč moj sad nad zlato in bisere, in rod moj nad srebro odbrano. Po potih pravičnosti zahajam, sred steze pravičnosti, da obogatim ljubčke svoje, in zakladnice njihove napolnujem.“

3. Pred tronom milostljive nebeške kraljice se zbirajo danes kristjani po vsem svetu, posebno pa ondi, kjer ima Marija svoje cerkve in sedeže vedne pomoči in uslišanja. Koliko se njih zbira postavim na sv. Višarjah; truma za trumo prihaja pred nebeške kraljice čudežni tron! Ali na zgornjo Štajarskem v Marijacelju iz vseh krajev našega cesarstva vrejo pobožniki pred Marijo! Še obilnejše se gnjetejo neštevilne ljudstva pred Marijin tron v Lordu na Francozkem in drugod. Tudi mi smo prišli pred milostljivo nebeško kraljico, ker njeno vabilo nam daje serčnost in zaupanje, ko Marija sama nam govori z nebeškega trona: „Pri meni je bogastvo in slava, zverstna pomoč in pravičnost.“ Različni so ljudje in mnogoverstne njihove okoljnosti; vsak pri sebi ve, česar najbolj potrebuje, za kar tudi naj danes prosi Marijo; vendar vam želim jaz danes naznaniti: česa prositi Marijo? Zato rečem, danes in kolikorkrat pred Marijinim tronom klečimo, prosimo nebeško kraljico vselaj za dve dobroti iz svetih nebes, in sicer:

I. za ljubo zdravje,

II. za sveto stanovitnost. Pripravite se, jaz začnem v slavo Mariji!

Razlaga.

I. „Prikazal se je Gospod Salomonu po noči v sanjah, govoreč: Prosi, kar hočeš, da ti dam. In zdaj odgovori Salomon: Gospod Bog, ti si svojemu služebniku dal kraljevati za Davida, očeta mojega: jaz pa sem deček mlad, in ne vem kod-kam. In tvoj služabnik je v sredi tvojega ljudstva zvoljenega, ljudstva premnovega, ki se prešteti in preračunati ne da zavoljo množine. Daj toraj svojemu služabniku serce naučljivo, da zamore tvoje ljudstvo soditi, in razločevati dobro in zlo: Kdo bi namreč zamogel soditi ljudstvo to, ljudstvo tvoje to obilno? Dopadla pa je prošnja Bogu, da je Salomon zahteval takošno reč. In reče Gospod Salomonu: Ker si prosil to reč in nisi tirjal sebi mnogih dni, ne bogastva, ne duš sovražnikov svojih, več si sebi prosil modrosti v razsodbah: glej storim ti po tvojih prošnjah, in ti dam serce modro in razumno, toliko, da nihče pred teboj podoben tebi ni bil, pa tudi za teboj ne bo. Pa tudi to, česar prosil nisi, ti dam, bogastvo namreč in slavo, da tebi podoben ne bo nobeden kralj vseh pretečenih dni.“ Tako je bil Salomon z vsem obilno obdarovan, ker je prosil takih reči, ki so bile Bogu povoljne. Tudi Marija, nebeška kraljica, nas uslišala bo, ako so naše prošnje poštene in Bogu všeče. Perva nebeška dobrota, za katero danes hočemo vsi skupaj Marijo prositi, je ljubo zdravje.

1) Kralj Ezechija je bil imeniten in bogat, mnogo ljudstva je vladal; pa „zbolel je Ezechija nasmertno, in pride k njemu prerok Izaija, govoreč: To govori Gospod Bog: Vredi hišo svojo: Umerl boš namreč ti in ne boš živel. On oberne svoje lice k steni, in prosi Boga, govoreč: Molim, Gospod, spominjaj se, prosim, kako sem hodil pred teboj v resničnosti in popolnosti serca, in kar je tebi povoljno, delal sem. Jokal je tedaj Ezechija glasno.“ Pa ni jokal za kraljestvo, ne zavoljo premoženja, temuč joče in prosi za ljubo zdravje, katero je tudi zopet dobil. Kaj hasnijo polne žitnice in kleti bogatinu, če ga pa huda bolezen stiska! Kaj pomaga visoka služba in kraljevska krona, ako se pa vladar vije na bolestni posteljci, kakor červič pomežen. Velika reva pač je bolnik. Povsod ga žge in pika kakor z ostrimi noži; kolikorkrat dehne, vselej ga pehne, da milo kriči kakor tica po zraku. Namesto okrepitevne spanja mu dolga noč neštevilnih zdihljejev donaša. Kolikor minut, toliko je žalostnih joj. Saj ja veste sami v koliki nadlogi ste bili, ko vas je huda bolezen tlačila. Posebno vi starši spominjate se žalostnih časov, ko ste pri zibelki svojih ljubljencev bolnih prejakali noč in den. Oj da bi se taki žalostni dni ne povračali nam, ne našim domačim, zato danes prisrečno prosimo Marijo, nebeško kraljico: za ljubo zdravje. Sicer je Bog tisti vsemogočni Gospod, ki človeško truplo oživlja, mu dušo da in življenje pa tudi vzeme, kader on hoče; ali kakor sv. Duh pravi: „Gospod mori in oživlja, vedi v grob in izvaja.“ Pa kar je Marija postala nebeška kraljica, je Bog to delo in skerb za bolnike nji zročil. Tako kristjani Marijo častimo z naslovom: „Zdravje bolnikov,“ ker vsaka tudi nasmertna bolezen, celo kuga ali pomor zgine, kader mogočna nebeška kraljica svoje materne roke nad revnega bolnika razgerne. Kjer že človeške vednosti oslabijo, in zemeljsko zdravilo ne hasni, je pri Mariji še izverstna, čudežna pomoč, kakor nas sama zagotavlja, govoreča: „Pri meni je bogastvo in slava, zverstna pomoč in pravičnost.“ Vse to pa ima le za svoje otroke, za nas reveže na zemlji, kakor sama pravi: „Da obogatim ljubčke svoje, in zakladnice njihove napolnujem.“ Zdajnega časa se obračajo bolniki k Mariji nebeški kraljici, k Gospej presvetega Serca. To je, Marija je Gospa Jezusovega presvetega Serca, kar ona reče ali zapove, to Jezus vsemogočni Bog tudi vselej rad stori, kar se je že mnogokrat čudovito skazalo, in se, bi rekel, vsak den ponavlja čudežno ozdravljanje na prošnjo in pomoč Marije: Gospe presvetega Serca. Tako spričuje neka pobožna oseba, ki piše: Mati moja so bili naglo tako zboleli, da so bili kakor mertvi; nihče ni mislil, da bojo še nekđaj zdravi. Vsa prestrašena sem jim že klicala v pomoč presvete imena: Jezus, Marija in sv. Jožef; pa sem si mislila zdaj in zdaj bojo zapali. Hitro se spomnim Marije: Gospe presvetega Serca, ki mi je že tolikokrat pomagala. Začnem jo nazivati, in ni bito čert ure, mati so se zbudili — iz smerti. To je čudež, kterega ne bom nikoli pozabila.

Črez malo časa so ozdraveli. Tudi brat je bil v strašni nevarnosti. Bil je otečen, in nesrečno ranjen na glavi, da so mu zdravniki življenje odrekli, omedleval je in že skoro blodil. Na niti je viselo njegovo življenje. Nisem še videla človeka v takih bolečinah. Vsa človeška pomoč bila je preslaba. Zatečem se k naši ljubi Gospej, začnem devetnico, in bratu je kmalo boljše; zdaj pa je popolno zdrav. (Zg. Dan. 1876. p. 145, 3.)

Prišli smo z dalje ali bliže tudi mi danes semkaj pred tron usmiljene kraljice prosit za ljubo zdravje! O keršanski starši le prosite zdravja za svoje bolne otroke doma; vi otroci pa se v pobožnih molitvah spominjajte svojih nadložnih staršev, njihovega milega javkanja in zaupljivo kličite Marijo na pomoč! Le pogledjte okoli po cerkvah, ki so Mariji posvečene, koliko dokazov Marijine pomoči nahajamo. Tukaj vidimo ploščico z napisom: Marija nas rešila je kuge kolare. Tam visi kip prekrasen, ki oznanuje Mariji čast in zahvalo za čudežno rešenje iz gotove smertne nevarnosti. Ondi je postavljen Mariji spominek od pobožnih staršev, katerim je ljuba Devica Marija otroke rešila ali iz dereče povodnji ali iz požara plamenečega. — Vse take reči in čudezne zgodbe nas spodbujajo, naj bi tudi mi v vsaki nadlogi in boleznih zaupno pomoči iskali le pri Mariji nebeški kraljici, ker le pri nji je bogastvo in slava, zverstna pomoč in pravičnost. O Marija odpri svoje svete roke, in daj in ohranuj nam, in našim domačim ljubo zdravje! O Marija, zdravnica bolnikov, prosi za nas! Ko pa Marijo prosimo za telesne dobrate, ne smemo nikdar pozabiti prositi še imenitnejših darov za svojo dušo. Zato vam želim še naznaniti drugo dobroto, katero si sprosimo iz svetih nebes po Marijinih rokah, in ta je: sv. stanovitnost.

II. Marija je že v svoji mladosti, kakor se bere, že v tretjem letu posebno goreče začela Bogu služiti. Posvetne radosti je mikale niso, svojo dušo in telo je Bogu darovala. Sicer je imela tudi nadlog in terpljenja in zaničevanja; pa vse to je serčno prenašala; stanovitna je bila v svojih sklepih, stanovitna je ostala v svetem življenju; in ravno zavoljo tega jo gledamo danes na zlatem nebeškem tronu med angelji in svetniki, ker bila je stanovitna. Tako je tudi nam sv. stanovitnost v pobožnem življenju najpotrebnejša, ako hočemo tudi mi nekdanj izvoljencem nebeškim prišteti biti, ako hočemo se nekdanj pri Mariji v nebesih veseliti!

Kaj je veselejšega otroku, kakor iti k ljubljeni materi in se ondi veseliti! kaj bi moglo še slajše biti za človeško dušo, kakor za Marijo Devico priti v svete nebesa. Steza nebeška je za Marijo lepa in roznata pot svete nedolžnosti, katero je Marija vedno ljubila in ohranila, tako da se mi dozdeva, kakor da bi se Marija rajši tvegala postati božja mati, kakor pa stezo nedolžnosti zapustiti. Ko je namreč prišel Angel k Mariji in rekel: „Češčena, milosti polna; Gospod je s teboj; žegnana si med ženami“, in ko ona to sliši pre-

straši se njegovega govora, in premišljuje, kakošen bi bil ta pozdrav. In še le, ko nji angelj razloži, da ostane devica, če tudi postane mati božja, vda se, govoreča: „Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi.“ Po tej stezi nedolžnosti moramo tudi mi za Marijo hoditi, ker „zveličani so čistega serca, oni bojo Boga gledali.“ Pa redke so dušice, ki bi na tej stezi ostale stanovitne. Največ pa je takih ljudi, ki se sicer v svoji mladosti od prave steze pobožnega življenja odločijo, ki napravijo svoje poštenje in nedolžnost: pa po milosti božji začnejo zopet sveto in spokorno živeti. Taki imajo posebno težke skušnjave, ktere jih mikajo v stare pregrehe; in ako niso močni in serčni, vsa pobožnost je zopet proč. Kakor že sveti apostelj Pavel tožuje in vzdihuje k Bogu za pomoč in stanovitnost v takih dušnih zadregah, govoreč: „Da se ne prevzemem nad obilnostjo razodenja, dan mi je žalec mojega mesa, služabnik satanov, ki me bije. Zato sem trikrat Gospoda prosil, naj ga odpodi od mene.“ Sveta stanovitnost je potrebna vsakemu, ki hoče biti zveličan. Vse druge reči in vse blago nam bi nič ne pomagalo, vsi denarji vsega sveta nam nebes kupiti ne morejo. Zato že sam Jezus opominja: „Kaj namreč hasni človeku, ako bi pridobil ves svet, svoji duši pa kvaren bil?“ Le kdor stanovitno za svojo dušo skerbi in nedolžnem in spokornem življenju, on doseže nebeško plačilo; kdor pa bi sicer začel pobožnost, pa v prvi skušnjavi zopet vse opustil, je podoben oraču, ki zagleda široko njivo oratve, čuti pekoče sonce, pa se dela zboji in zbeži v senco ali domu; tak ne bo nikoli njive zoral, ne posejal, pa tudi žetve in živeža imel ne bo. Tako tudi ne doseže nebeškega veselja, kdor stanoviten ne ostane; kakor Jezus sam uči, govoreč: „Nihče, ki položi svojo roko na oralo in ogleduje se nazaj, ni sposoben nebeskemu kraljestvu.“ Zato spodbuja Jezus svoje učence in služabnike, naj le močni in stanovitni ostanejo, da dosežejo večno zveličanje, govoreč: „Sovražili vas bojo vsi zavoljo mojega imena. Kdor pa stanoviten ostane do konca, on bo zveličan.“

Stanovitnost je toraj najboljši nebeški dar za našo dušo. Pa kje jo hočemo dobiti, če ne pri Mariji, ki ima vse nebeške zaklade in darove v svojih rokah, in jih vsem rada deli, da svoje ljubljence obogati, in jim zakladnice napolnuje. Kolikor je izvoljenih svetnikov v nebesih, vsi so si od Marije sprosili sveto stanovitnost. Bolj ko jih je satan motil, hujše ko jih je skušnjava poželjivosti in obupnosti zalezovala, priserčneje in gorečejše so Marijo prosili za pomoč in stanovitnost. Kakor dete k materi pribeži, kader nevarnost zapazi, se oklepa matrne roke in obleke; tako so se tudi vselej pobožne duše, Marijini otroci, zbirali pri Mariji in njo za pomoč in obrambo prosili, pa tudi dobili milost svete stanovitosti. Zmed premogih zgledov vam omenjam samo enega, ki nam kaže, da Marija deli sveto stanovitnost do zadnjega zdihljeja. Neki pobožen služabnik božji, Pavel redovnik Cistercijan, se je na smertni postelji

kmalo pred svojo ločitvo začel milo smehljati. Ko ga vprašajo, zakaj je toliko vesel, odgovori: Kaj bi se ne veselil, moja mati in pomočnica Marija je pri meni, mi razsvitljuje dušno temoto in bo moja duša sprevaljala v nebeško veselje. Ali kdo bi se v otroški ljubezni ne spominjal pokojnega škofa Slomškega. Od svoje mladosti do smertne ure so bili zvest služabnik božji, vdano dete Marijino. Imeli so obilno truda in skerbi za svojo škofijo kakor tudi za vse Slovence, pa tudi sovražnikov in nasprotnikov jim manjkalo ni. Da pa opešali niso pod težko butaro, so v cerkvi in doma radi molili in goreče častili Marijo Devico, ki jim je dala sveto stanovitnost do zadnega zdihljeja. Ko so namreč v težavni svoji boleznii čutili svojo ločitev, bili so celo mirni in volji božji vdani in poprosijo svoje prijatlje, ker sami več spremogli niso, naj jim molijo Lavretanske litanije, ktere so v svojem življenju kaj radi molili in pogosto premišljevali. Zgodi se. Nekoliko časa še z rahlim glasom molijo: Sv. Marija, prosí za nas . . . prosí za nas . . . prosí za nas! Pa med tem usta vtihnejo, truplo mirno v Bogu zaspi, duša se vzdigne k Mariji Devici v nebeško veselje. O sveta stanovitnost, ti prelepi nebeški dar, ki te Marija svojim otrokom in ljubčekom prinaša, napolnui in okrepeuj vselej tudi nas! Danes imamo posebno lepo priložnost prositi Marijo, nebeško kraljico, za ta dar svete stanovitnosti. —

Keršanski mladenec ne zanašaj se na svoje moči in pobožnost, ne misli si, da bi sam zamogel vse skušnjave premagati. Kakor je Egiptovski Jožef, zalezovan od razuzdane Putifarice, le od Boga dobil stanovitnosti, tako tudi ti le zamoreš ostati stanoviten, ako si to milost sprosiš od nebeške kraljice, matere božje Marije. Drugače te slabi tovarši še danes pokvarijo, in na stezo pogubljenja spravijo. O mladenči prosite torej Marijo za sveto stanovitnost! Rahli rožici podobne ste ve, keršanske deklice. Sovražniki vas zalezujejo; in menda že nadlegujejo; skušnjave in zapeljivost vas hoče v nesrečo in pogubo zavleči. Menda tudi danes je nevarnost za tvoje telo in dušo. Oj ne pozabite toraj danes ljube Device Marije! Nobena naj danes odtod ne odhaja, dokler se ni Mariji priporočila za sveto stanovitnost. Kaj je lepšega in veselejšega kakor pobožen človek, neomadežana deklica na mertvaški posteljci, okinčana z zelenim rožmarinom svete stanovitnosti in opletana z duhtečimi rožicami svete nedolžnosti in deviške čistosti! Ti pa priletni oča in mamica, ki si tudi priromal k Mariji Devici, ti se jej posebno priporočuj, naj te Marija nikdar ne zapusti. Starost je slabost, in lahko je opešati. Slavni in imenitni kralj Salomon je na svoje stare dni opešal, in Bog ga je zaverigel. Zatoraj le prosite danes Marijo, menda ste jo zadnjokrat prišli častit, prosite njo za sveto stanovitnost, naj bi vaša zadnja ura bila srečna in vesela!

Sklep.

Oh otroci Marijini, pobožni kristjani in romarji, ki ste se danes tukaj zbrali, ali stari ali mladi, mi vsi poklekimo zdaj pred tron usmiljene nebeške Kraljice, pri kateri je vse bogastvo in slava, zverstna pomoč in pravičnost shranjena, zato da svoje ljubčke obogati in njihove zakladnice napolnuje! Prosimo jo za vse, kar potrebujemo. Posebno jo pa danes prosimo za ljubo zdravje sebi in domačim, ki bi se danes tudi radi tukaj veselili, pa v boleznih zdihujejo. Prosimo njo pa tudi za sveto stanovitnost v pobožnem življenju. — Ti pa, o mogočna nebeška kraljica, oglej se na svoje otročiče, ki pred teboj tukaj klečimo, in milosti prosimo! Razgerui svoje svete roke, in z nebeškega prestola blagoslavljalj nas in vse ljudi, da v dobrem in v pobožnosti ne opešamo. Prosi za nas, o Marija, posebno v naši smertni uri; tedaj, o ljubeznjiva mati, sprejmi našo dušo k sebi v nebeško veselje! Amen.

Pridiga za XI. povelikonočno nedeljo.

(Jezik človeka; gov. N. S.)

„Tako j odperte so ušesa — gluhega mu-
teca — in razvezana je vez njegovega
jezika, in govoril je prav.“ Marc. 7, 35.

V v o d.

1. Sv. Jakob apostelj popisuje nektere mogočne reči in silovite stvari, ktere človek podjarmi in pod svojo oblast spravi. Konj se zaberzda in se da voditi. Največe barke na širokem morju veslar z malo veslico obrača kamor hoče. Zadnjič pa pristavi, da človešk jezik je najnevarnejša stvar, govoreč: „Jezik je sicer maličk ud, pa mnogo zveršuje. Glej, količki ogenj koliko goščavo požge! Jezik je ogenj, svet krivičnosti. Jezik je vstavljen v naših udih, ki skruni vse telo, in užiga kolo našega rojstva, užgan od pekla. Vsaka druga stvar: zverine, ptice in kače so ukročane in jih vkročča človeška narava: jezik pa nobeden človek ukročati ne more; nemirno zlo, poln strupa morilnega. Ž njim častimo Boga in Očeta, ž njim kolnemo ljudi, ki so po božji podobi stvarjeni.“ Velik kvar napravi povodenj, ki travnike in njive poplavi in odnese hiše; veliko škodo naredi požar, ki vasi in mesta vpepeli in stanovnike na beraško palico

spravi: pa še večo nesrečo zveršuje hudoben jezik, ki se je v pek-lenskem ognju zagrel, ker posamezne ljudi in cele rodbine spravi v časno in večno pogubo. Največ greha se dela z jezikom, pa ljudje na te grehe premalo porajajo, zato pa nje čaka težek odgovor, ker od vsake nečimerne besede bomo morali račun dati. —

2. Ker nas tedaj težek račun o naših besedah čaka pred vse-vedočim sodnikom Jezusom, bilo bi marsikteremu človeku boljše, ko bi jezika ne imel, ko bi ne mogel in ne vedel govoriti. Zato še bolj čudežna se nam mora zdeti dogodba danesnega sv. evangelija, kakor nam jo popisuje sv. evangelist Marka: „Ko je Jezus izhajal iz kraja Tira in je skoz Sidon prišel k Galilejskemu morju, sred krajev desetomestja, privodijo mu gluhega mutca, in prosijo, naj položi roko na njega. In Jezus ga vzeme zmed množice posebej, in je vteknil svoje perste v njegove ušesa, in splunil, in se dotaknil njegovega jezika in pogledal v nebo in vzdihnil, in mu reče: Efeta, to je, odpri se. In takoj odperte so ušesa njegove in razvezana je vez njegovega jezika, in govoril je prav. In jim je zapovedal, naj nikomur ne pravijo. Pa kolikor jim je prepovedoval, tolikor več so oznanovali. In so še tem bolj čudili se, govoreči: Dobro je storil vse: Gluhakom je storil spreslišati, mutcem spregovoriti.“ Čudežno se nam mora zdeti, da je Jezus dal revežu posluš in pa jezik ali govor, ko se pa ravno z govorjenjem največkrat Bogu zamerimo. Pa ta čudež je storil Jezus zato, da so množice Boga častile, pa tudi nadloge rešeni človek je bil Jezusu hvaležen, ko je rekel Jezus: Efeta — odpri se „takoj odperte so ušesa gluhega mutca, in raz-vezana je vez njegovega jezika, in govoril je prav.“

3. Vez tvojega jezika je tudi razvezana, jezik ti gladko teče; pa menda pikaš z jezikom svojim poštenega bližnjega; raznašaš slabosti svojega soseda, širiš laži po svetu, in zlorabiš svoj jezik, kakor bi ne vedel, zakaj da ti ga je Bog dal. Srečen je človek, ki svoj jezik berzdati ve, ki se z jezikom ne pregreši! Ker mi sveto evangelije daje priložnost in ker čutim potrebnost, želim vam danes govoriti o jeziku človeka, in bi vas rad podučil, zakaj nam je Bog razvezal vez našega jezika. Prosim za poterpljenje!

Razlaga.

Med vsemi stvarmi je človek najmenitnejši, deloma, in naj-bolj zato ker mu je dal Bog svojo podobo — neumerjočo dušo, ki ga povzdiguje nad vse zemeljske stvari gor do angelov nebeških. Deloma pa je Bag človeka obdaril s takimi dobrotami in prednostmi, kakoršnih nobena druga stvarica nima, na svojem telesu. Kako lep božji dar da je ravna postava človeškega telesa, da naravnost kipi za svojim Stvarnikom v nebo. Kako lepa prednost človeka pred drugimi stvarmi je mili pogled, jasno oko, iz kterege sije žark božje

dobrotljivosti in ljubezni. Največa dobrota nebeškega Očeta do človeka pa je dar jezika ali zmožnost govorjenja. Živali tulijo in rjujejo, da nas grozi; ptičice sicer milo žvergolijo in prepevajo: pa nad vse prelep in ljubezniv je človeka jezik ali govor! Človek svoj jezik zlorabi mnogokrat; pa Bog nam je vstvaril jezik:

1. za govorjenje pošteno. Ko je Jezus mutcu jezik razvezal, govoril je mutec prav. To je zapisano nam za nauk, da tudi mi le zato imamo razvezan jezik, da bi vselej govorili prav in pošteno. Brez govorjenja bi bilo naše življenje žalostna ječa; svojih misli in želj, ne veselja ne žalosti ne mogli bi naznanjevati prijateljem svojim. Naš jezik je oča časne in večne sreče, ako le vselej govorimo prav. Jezik nevedneže podučuje, da spoznajo voljo božjo. Jezik grešnike posvari, da se poboljšajo, in jezi božji uidejo, se pogubljenja rešijo. Kako genljivo je viditi in slišati koklo in njene mladiče. Kader nevarnost proti, kokla nekoliko zakerkne, vsi piščenci se poskrijejo in pod matrne peruti pribežijo. Tako grešnik sliši posvarilni govor, se zboji in rešen je večne nesreče. Človeka jezik, ako prav govori, potolaži žalostno serce, objokancem zbríše kervave solze z velega lica. Posameznike kakor tudi cele narode osreči in zveliča en sam jezik človeka, ki govori prav in pošteno. Sv. Peter na binškočno nedeljo prvič zapridiga; ker je govoril prav, koj se poveri in da kerstíti tri tisuč judov. Serdito ljudstvo v Carigradu hoče pregnanega oblastnika Evtropija silama umoriti; sv. Krizostom povzdigne jezik, govori prav, reši mu življenje, ljudstvo spregovori, da nesrečnežu pri cesarju milost sprosi. Samo eden jezik sv. Bonifacija, ki je govoril prav, je vse nemške dežele za Jezusa pridobil. Dva jezika od Jezusa razvezana in božje ljubezni užgana — jezika sv. Cirila in Metoda, sta mile slovenske dežele spremenila v lep nebeški vertec, ker govorila sta prav. Jezik božjih misijonarjev oznanuje revnim zamorcem vroče Afrike Boga neskončno bitje, in razodeva Jezusovo sveto vero zapuščenim divjakom snežne Amerike. Tako učenika modri govor varuje strašne krivičnosti poslušalce; beseda skerbnih poglavarjev velike nesreče ovaruje podložnike. Ljubezniva svaritev staršev otroke poboljša in pogube reši. Prijazni opomin zvestega prijatelja in tovarša bližnjemu ohrani poštenje in nedolžnost, zapejljivost odžene, jezo in sovražtvo potolaži, kakor veter megle in nevihte razpodi! Bog nam je dal dar jezika, zato da prav in pošteno govorimo; lažnjive usta in hudoben jezik pa je pred Bogom gnjusoba in nespodobnost za kristjana. Pri svetem kerstu nam je Jezus jezik odvezal, po duhovniku govoreč: Efeta — odpri se, naj bi ne bili mutasti, kedar je treba govoriti za božjo čast, naše zveličanje in za blagor bližnjega. — Efeta, keršanski starši in gospodarji, vaš jezik se naj razveže, kader vidite, da se pri vaših otrocih in družini grešno ravna. Povzdignujte svoj glas, ki ste varhi svojih podložnikov, ne bodite mutasti, da si pretežavnega odgovora in lastne pogube ne nakopljete. Učite, kličite, svarite, da ne bi vzdihovali nekdam: „Joj

meni, da sem molčal, da sem človek ustnic grešnih!“ Govorite vselej ob pravi dobi! Efeta, ne bodite mutasti tovarsi in tovaršice, kader vidite da vaš bliženj hudobno živi. Zvestega tovarša glas in svaritev mnogokrat več hasni, kakor nauk in opomin spovednika in pridigarja. Tako bote rešili dušo svojega brata in sestre. Dar jezika nam je Bog podelil zato, da pošteno govorimo v svojo srečo in bližnjega. Zato že sv. Peter opominja: „Kdor hoče življenje ljubiti in dni viditi dobre, zaberzdaj svoj jezik od zlega, in ustnice naj ne govorijo zvijače; beži od zlega in delaj dobro; išči mira in lovi ga.“ (I. Petr. 3, 10—11.)

Lep zgled svoj jezik rabiti le za poštene govore nam dajejo premnogi svetniki, ki so le redko, pa pobožno in pošteno govorili. Pobožni puščavnik Pambo nikoli ni hitro odgovarjal, ako ga je kdo kaj poprašal; pravil je: Ne vem še, kaj bi odgovoril; bal se je, da ne bi prav govoril. Sveti Anton puščavnik sam tihoten nobenega ni sprejel v svoj samostan, kdor ni vedel dobro molčati in prav govoriti. Zapomnite si to posebno vi mladi ljudje, ki mnogo in obilno govorite, pa le gerde besede in pohujšljive reči kvantate: Bog vam je razvezal jezik, da zamorete gladko govoriti, naj bi vaše besede bile poštene in pobožne. Kakor je ozdravljeni človek, ko se mu je razvezala vez jezika njegovega, govoril, prav tako govorimo tudi mi vselaj prav in pošteno, ker sam Jezus nas na to opominja, govoreč: „Povem vam pa, da o vsaki besedi nečimerni, katero ljudje zgovorijo, bojo dajali račun sodnega dne. Po svojih besedah boš namreč opravičen, po svojih besedah boš pogubljen.“ (Mat. 12, 36—37.)

2. Bog nam je dal jezik za gorečo molitvo. Kader so ljudje vidili Jezusov čudež nad ozdravljenim mutcem, so na ves glas Boga hvalili in Jezusa častili. „Kolikor jim je prepovedoval, tolikor več so oznanovali; in so še tem več čudili se, govoreči: Dobro je storil vse: gluha kom je storil spreslišati, in mutcem spregovoriti.“ Iz tega ravno spoznamo, zakaj da človek jezik ima. Namreč zato, da neskončno dobrega gospoda Boga hvalimo in častimo v priserčni molitvi. Molitev je povzdigovanje duše k Bogu; in človek že moli, ako svoje misli in želje do Boga povzdiga, vendar pa nam je dal Bog dar govora, Jezus nam je razvezal vez jezika, naj bi tudi mi Boga na ves glas poveličevali, hvalili, molili. Lep zgled nam je Jezus sam večkrat dal; kakor postavim tam na Ojski gori, ko je trikrat molil in Boga prosil: „Oče moj, ako je mogoče, naj odide od mene kelih ta: pa ne kakor jaz hočem temuč kakor ti.“ Da nam je Bog jezik dal, naj bi ga rabili za pobožno molitev, to nam kaže Jezus s tem, ko nam je naznanil besede, ktere imamo pri molitvi zgovarjati, govoreč: „Tako toraj molite vi: Oče naš, kateri si v nebesih, posvečeno boji tvoje ime, pridi tvoje kraljestvo, zgodi se volja tvoja itd.“ Če tudi Bog vse vidi in ve, čeravno je Jezus rekel: „Ti pa, ko moliš, stopi v hišico svojo, zapri vrata in moli

Očeta svojega na skrivnem. In Oča tvoj, ki vidi na skrivnem, poverne tebi.“ Vendar pa je naša keršanska dolžnost moliti javno — očitno, in glasno. Jezus večkrat tirja, da moramo Boga pred vsemi ljudmi moliti in spoznavati, govoreč: „Kdor se sramuje mene in mojih govorov — naukov in molitve — tistega se bo sramoval tudi Sin človekov, ko pride v slavi svoji, in Očeta in sv. angeljev.“ Glasna molitev ima posebno moč do mlačnega serca človeškega. Kader se v cerkvi na glas roženkranc moli, se tudi takim usta odprejo, ki bi drugače tiho bili. Lepi zgled, ki ga na drugih vidijo, nje na dobro nagne in začnejo tudi moliti. Posebno se to vidi tudi pri obhodih. Glasna molitev gine mlačneža, da se pobožnikom pridruži in moli poleg njih. Sv. Frančišk Salezijan je rad molil doma in v cerkvi na skrivnem, pa tudi očitno, tiho in na glas. Pa vselaj je bil tako pobožen in zbran, da, kdor ga je moliti slišal ali videl, je bil sam po neki čudežni moči k molitvi nagiban. Glasna molitev je pa tudi posebno mogočna pred Bogom. „Ko se je nekdan Jezus Jerihi približeval, je za potom nek slepec beračil. In ko je slišal množico mimo iti, vpraša, kaj bi to bilo? Povedali so mu pa, da Jezus Nazarejski gre mimo. In je vpil, govoreč: Jezus, sin Davidov, usmili se me! In spredniki so ga svarili, naj molči. On pa je še močnejše vpil: Sin Davidov, usmili se me! Jezus postoji, in ga da k sebi privoditi. In kader se mu je približal, vpraša ga: Kaj hočeš, da ti storim? On pa reče: Gospod, da spregledam. In Jezus mu reče: Spreglej!“ Bog nam je dal dar jezika, da mu zamoremo svoje želje in prošnje naznanjati v pobožni molitvi, ne kakor bi to za Boga bilo potrebno, ker on vse ve, temuč ker to hasni nam in bližnjemu. Zato piše sv. Avguštin: „Molilec se obnaša na svojem telesu tako, kakor kakošen prošnik, in kakor se prosilcem spodobi. Pokleka, sklepa roke, pade na zemljo, milo govori, povzdiguje oči, da sam sebe in druge spodbuja za ponižno in stanovitno molitev.“ Kakor so pošteni otroci veseli, kader zamorejo govoriti s svojimi dobrimi starši, tako je tudi za nas dobro in veselo, da nam je Bog dal jezik, da se moremo z Bogom razgovarjati ali moliti. „Nič ni veselejšega, nič prijetnejšega, ko z Bogom govoriti v pobožni molitvi.“ Bog nam je jezik razvezal za pobožno molitev. Ne bodimo mutci, kader se služba božja opravlja, povzdignimo svoj jezik Bogu na čast. — Ko se prizvanja, dohajajte k molitvi pred sv. mešo, združeni molite na glas sveti roženkranc, tako bodete počastili Boga, Jezusa in Marijo. Po sveti meši, ako je mogoče in čas, Bogu zahvalite se za presveto daritev. Ne bodite mutci! Pa tudi doma molite na glas: Vsaki večer „večno luč“, pri merličih, ali kader spovednik prinesejo Rešnje Telo bolniku, se vaš jezik naj vselaj razveže in glasi v pobožni molitvi!

3. Kako veselo je vse v prijetnem poletju! Komaj snežna odeja skopni, že začenjajo vesele tičice se po goščavi glasiti. V jutro zarano, ko se dani, visoko v oblakih škerjanček žvergoli, in juterni

pozdrav k Bogu pošilja. Tičica za tičico se v petju ves dan tekma. Ko že pa vse mirno počiva, še v poznih urah slavček prepeva, da se po gaju in livadi premilo odneva. Vse te stvarice božje nas učijo lepo, da Bog nam je dal jezik za sveto petje. Petje je angeljev delo v nebesih, ki pred božjim tronom vedno prepevajo: „Svet, svet, svet, Gospod Bog mogočen, polna je vsa zemlja slave njegove.“ Sveto petje je sladek posel zvoljencev božjih v nebeškem kraljestvu, kakor nam popisuje sveti apostelj Janez v svoji nebeški razkritvi: „Videl sem, glej, Jagnje — Jezus — stalo je na gori Sion, in ž njim sto štiri in štirideset tavženteri, ki so imeli njegovo ime, in ime Očeta njegovega zapisano na čelih svojih. In slišal sem glas z neba, kakor glas velikih vodin, in, kakor glas velikega groma; in glas, ktereга sem slišal, je bil kakor citrašev citrajočih na svoje citre. In so pevali neko pesem novo pred sedežem, in pred štirimi živalmi, in starešini; in nihče ni mogel peti pesmi razun ovih sto štiri in štiridesel tavženternih, ki so odkupljeni z zemlje. Ti so, kateri niso oskrunjeni z ženami; device namreč so. Ti sledijo Jagnjetu, in v njihovih ustih se ni našla laž; brez madeža namreč so pred tronom božjim.“ Bog je pa tudi nam razvezal jezik za sveto petje, da se vadimo in pripravljamo za nebeško veselje. Mlado dete že v zibeljki, željno posluša ljubeznive mamice sladko petje. Grešnik pazno vleče na ušesa mile glasove pobožnih dušic, in ga bolj gine, kakor opomin in svaritev pridigarjeva. Hudobni duh je skuševal Savla — Izraelovega kralja, da bi Davida umoril, ki je bil namesto njega za kralja zvoljen; pa „kolikorkrat je hudobni duh zgrabil Savla, vzeme David citre, in je brenkal z roko svojo, in okrepečal Savla in bilo mu je ložej, ker zginil je od njega hudobni duh.“ Toliko hasni sveto petje, zato nam ga priporočuje sv. apostelj Jakob: „Je kdo zmed vas žalosten? moli; je veselega sreca? prepevaj.“ Evdoksija, velika grešnica, čuje nekega meniha milo opevati sodni dan, se spokori in je velika svetnica. Koliko zgubljenih duš se spreberne po svetem petju! Koliko žalostnih se potolaži, koliko skušanih se okrepeča v veseli tovaršiji, kjer se svete pesmi glasijo! Kaj je veselejše, kakor biti pri službi božji, kjer se prav lepo in obilno poje? Kaj je mogočnejše, kakor vbrani glas iz stoterih nedolžnih sere, ki Boga hvali in poveličuje, ali Marijo Devico v svetem petju prosi za pomož! Ne bodite torej mutci; kdor ima od Boga dar petja, naj svoj glas veselo povzdiguje, ker Jezus Kristus nam je razvezal vez jezika našega, zato da Bogu čast in Mariji hvalo prepevamo!

Sklep.

Pomislimo toraj večkrat, da nam Bog jezika ni dal, da bi njega in bližnjega žalili, svojo dušo pa pogubili s hudobnim jezikom, temuč za poštene govore, za pobožno molitev in za petje. Oj molimo

in hvalimo gospoda Boga s svojim jezikom, naj bi tudi nekda med zvoljenimi trumami pred božjim tronom Bogu, Jezusu in Mariji večno čast in hvalo prepevali! Amen.

Pridiga za XII. pobinkoštno nedeljo.

(Marijino serce — naše pribežališče; gov. S. G.)

„Prihajajte k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi; in jaz vas okrepcam.“
Mat. 11, 28.

Vvod.

1. Kralj David prepeva dobrotljivost in skerblijivost Boga, ki za vse svoje stvari očetovsko skerbi, in pravi: „Kako ljubljene so mi tvoje stanovašišča, Gospod mogočni: poželjuje in hlepi duša moja v dvorane Gospodove. Serce moje in telo moje vskakuje k živemu Bogu. Saj ja najde si vrabelj hišico, in gerlica gnjezdo sebi, kjer položi mladiče svoje.“ Drobne tičice imajo obilno sovražnikov, ki jih zalezujejo. Človek jim nastavlja zanjke in jih vloviti hoče zavoljo milega petja, ali pa da bi jih umoril, ker mu na polju delajo kvar. Še hujši sovražniki pa so večje ptice roparice, ki jih preganjajo, lovijo in razkosajo, če katero dobijo. Pa dobri Bog tudi za nje skerbi. Vrabcem ima svoje stanovanje pri vsaki hiši. Zajterk in obed dobiva pri kokošji mizi. Ako ga pa sreko lič naganja, ima že v bližnem drevesu votlino, kamor se skriva in je celo varen. Tudi gerlica, nježna tičica, ima svoje gnjezdice, kjer stanuje, prenočuje in vali, ter svoje veselje uživa. Zato tudi Jezus pravi, kakor bi zavidal te stvarice, ki imajo svoje pribežališče in varno mesto počitka, on pa ga nima in je celo zapuščen: „Lisice imajo berloge, ptice podnebne pa gnjezda: Sin človekov pa nima kam glave položiti.“

2. Še več sovražnikov kakor jih tičice imajo, jih ima človek; še nevarnejši, kakor so lovci zverine, so gerdi zalezuhi, ki bi radi nedolžno in nevedno dušico vlovili in pogubili. Pa Jezus si je skusil kako težavno je, ako struden človek počivališča nima, kamor bi glavo položil in si odelnil; Jezus je vedel, kako strašno je, če zbegana duša nikjer pribežališča nima, in ne najde. Zato nam je sam Jezus pokazal varno mesto, kjer človek vselej tolažbo nahaja, nam je naznanil zavarovani kraj ali terdnjavo, kamor nobeden sovražnik dospeti ne more. In to veselo mesto miru, tolažbe in veselja na svetu je najčistejše serce Marije, kogar god se danes obhaja.

To prečisto serce si je sam Sin božji zvolil za svoje počivališče. To najčistejše serce Marije je pa tudi naše zavetje in pribežališče. Kakor je vse dni Jezus reveže in nadložnike vabil, naj bi pri njem iskali pomoči: ravno tako nas danes ljuba mati Marija Devica kliče, naj bi vsi pribežali k prečistemu sercu Marije, ker le v njem je mir, veselje, zveličanje. Marija sama nas vabi: „Prihajajte k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas okrepčam.“

3. Marija je pribežališče naše, zato se radi zatekamo k njej in se veselimo vsakega Marijinega svetka ali goda. Z Marijinim srcem delajo zavezo pobožni kristjani, in vselej pri Mariji iščejo pomoči. V Marijno serce zaljubljenih in posebno zapisanih se šteje čez petnajst milijonov pobožnih dušic ali čistilcev Marijinega serca. Tudi nam je pomoči potreba, tudi nas sovražnik preganja, zato vam želim danes razlagati besede iz Lavretanskih litanij: Marija je pribežališče grešnikov, in bi vam rad pokazal, komu je Marijino serce pribežališče, ali koga Marija k sebi vabi, govoreča: „Prihajajte k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi; in jaz vas okrepčam.“ Zato rečem: Marijino prečisto serce je pribežališče:

1. Grešnikom;
2. Spokornikom;
3. Nedolžnikom.

O Marija, daj, da tebi v čast, nam vsem pa za tolažbo in zveličanje govorim!

Razlaga.

1. Dobra mati ima vse svoje otroke rada, če tudi bi vsi ne bili pridni ne enako pobožni, vendar nobenega ne sovraži, nobenega ne zaverže. Pa če bi se kdaj primerilo, da telesna mati svoje lastno dete zapusti zavoljo različnih okoljščin in razmer, se vendar pri Mariji nikdar ni zgodilo in se ne more zgoditi, da bi ona komu odrekla ljubezen in pomoč, ali mu zaperla svoje prečisto materinsko serce. Kakor je barka na morju pripravljena za vse, ki so v nevarnosti po razbiti ladji; kakor je gostilnica odperla vsem, ki potrebujejo okrepčave, tako je tudi Marijino prečisto serce odperla ladja vsem grešnikom, ki se vozijo po širokem morju v pogubljenje večno. Marijino serce je pribežališče grešnikom.

V današnjem sv. evangelju pripoveduje Jezus lepo, genljivo prigodbo usmiljenega Samarijana: „Neki človek shaja z Jeruzalema v Jeriho, in zajde med roparje, ki ga tudi oropajo, ranijo, odidejo in so ga na pol mertvega zapustili. Slučajno pa nek duhovnik ide po tem potu, ga ogleda in mirno ide. Tako tudi levit, ko je bil v tistem mestu, ga ogleda in mimo gre. Nek Samarijan pa pride gredoč do njega in ko ga ogleda se mu zasmili. In pristopi, mu rane obvezava, ulivaje olja in vina v nje, ga naloži na svoje živinče, pelje v gostilnico, in ga oskerbi.“ Ta raztepeni med roparje zašli revež pomenja

grešnika, ki pravo stezo pobožnosti zapusti, gre od Jeruzalema svetosti dolj v Jeriho grešne razuzdanosti in hudobije. Zapade med hude roparje, ki na popotnega človeka prežijo — to so zapeljivi ljudje in satan sam, ki po nauku sv. aposteljuna Petra vedno dohaja kakor rjoveč lev in išče, koga bi pozerl. Joj človeku, kateri med take roparje zajde, ali v kterega satan zleze! Joj duši, ktero satan posede! Nobena divja zver ne more človeka tako izdelati ali razmesariti, ne v toliko nesrečo spraviti, kakor strašni ropar satan, ki rani človeku telo in dušo in oboje seboj potegae v večno pogubo! Duhovnik, še take pobožen in svet, če tudi bi ga na bolestni postelji s strežnikom obiskali — na spoved, ne morejo ničesar opraviti, ne dušnih ran zaceliti, ne njegove zbegane vesti potolažiti, mu ne morejo mirnega serca napraviti. Preveč ga peče in boli; butara grehov ga tlačí. Le če človek iz druge dežele, kakor Samarijan, k njemu pride ali on k njemu — le ako se Marija usmiljena mati še na njega ogleda, grešnik pa k Mariji se obrne, le tedaj je še mogoče, da se reši večne smerti. Marija je usmiljena mati Samarijanka, ne od tega sveta, temuč iz srečne dežele svetih nebes je doma. Ona kakor ljubeznjiva mati grešnika kliče, naj bi prilezel k Marijinemu prečistemu sercu, naj bi se skril v njeno serce, da ne bi bil pogubljen. Marija mu spira rane z dobrim nasvetom in z mislimi svetimi; mu vliva olja in vina nebeške tolažbe in rajskega veselja v njegovo serce; ga naloži in sprejme na svoje sveto naročje, ga vodi v gostilnico svojega čistega serca, ga pelje k Jezusu zopet nazaj in ga spravi z nebeškim sodnikom. — Marijino prečisto serce je pribežališče vsem grešnikom; nje najprej in najpri-serčneje zove in vabi: „Prihajajte k meni vsi, ki se trudite, in ste obteženi; in jaz vas okrepčam.“

Jutre je god sv. Avguščina, škofa. On naj je v svoji mladosti žalosten in svarilen zgled hudobnega grešnika, podoben revežu daněnega evangelija, ki je bil zapadel med roparje, ki so mu oropali vero in nedolžnost. Celih devet let je živel v pregrešnosti; pa njegova mati sv. Monika ni nehala moliti za njega. Zadnjič je že tudi sam spoznal svojo zmoto in nesrečo. Posebno pa sta mati in sin Avguštin, obložena žalosti in obtežena obupnosti in grehov, pri Marijinem sercu iskala pomoči. Mati je priporočevala svojega spridenega sina Materi božji, in tudi Avguštin se je v hudih skušnjavah skrival v prečisto serce Marije. Marija ga ni zavergla, dala mu je milost spreobertitve, in postal je pobožen škof in velik svetnik v nebesih. Zato pa tudi sv. Avguštin prelepo piše o Mariji Devici, in uči, da je ona resnično pribežališče grešnikov, ki bi sicer bili gotovo pogubljeni, v Marijinem sercu pa usmiljenje, tolažbo in zveličanje najdejo. Sv. Avguštin namreč govori: „Marija je edino pribežališče grešnikov, in up večnega plačila.“ Marija, pribežališče grešnikov, te že menda dolgo kliče. Oberni se torej danes k Mariji, zakrij se v njeno materno serce, da te sovražnik ne vlovi in ne

pogubi! Ne boj se nje, ker usmiljena je in nas sama prijazno vabi: „Prihajajte k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi; in jaz vas okrepčam.“

2. Kader se bolnik iz kake dolge in nevarne bolezni skoplje, je še zelo slab. Hladna sapica ga zopet pokvari. Težka jed mu hitro škoduje. Tak ozdravljenec se mora jako čuvati, da se mu bolezen zopet ne poverne, ker bi še nevarnejša bila. Taka je tudi pri dušnih bolnikih, da si ozdravljeni, vendar potrebujejo zavetja in pomoči, da njih hudobija zopet ne potlači. In to zavetje in podporo dobijo v Marijinem sercu, ker Marija je pribežališče **s p o k o r n i k o m.**

Mojzes je odvodil Izraelce iz Egiptovske sužnosti, naj bi v puščavi darovali Bogu, in šli v obljubljeno deželo. „Odsli so od Elima, in prišli so vsi sini Izraelovi v puščavo Sin, ki je med Elimom in Sinajem, petnajsti den meseca drugega, ko so odišli z zemlje Egipta. In mermral je ves zbor sinov Izraela zoper Mojzesa in Arona v puščavi, govoreč: Naj bi bili pomerli po roci Gospodovi v zemlji Egipta, ko smo sedeli pri loncih mesa, in smo uživali mesa na sitost: Zakaj si nas izvodil v to puščavo?“ „Kdo nam da jesti mesa? Pomnimo rib, ktere smo uživali v Egiptu zastoj: spominjamo se murk in dinj, pora, čebule in česna.“ To je živa podoba spokornika, ki je sicer zapustil Egipčansko deželo satanove sužnosti, razvezal grešno tovaršijo in je šel v puščavo pobožnega življenja Bogu darovat, pa ze mu vendar vedno sanjajo poprejšne sladnosti, po glavi letajo veselice in nekdanje norosti in se mu sline cedijo po poprejšni razuzdanosti in samopašnosti. Satan ga bega in drega, kaj boš tukaj v puščavi sam, poverni se v veselo tovaršijo, uživaj sladnosti mesa, sprehajaj se med ogabnim duhom posvetnosti. In spokornik mora paziti, iskati pomoči, drugače onemaga, in se pogubi. Pomoč in pribežališče pa nam je prečisto serce Marije, ki nas vse brez razločka vabi: Prihajajte k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi; in jaz vas okrepčam! Sv. Tomaž Vilanovčan je mnogokrat imel velike in hude skušnjave. Satan ga je nadlegoval, da je večkrat celo prestrašen in obupen postajal. Edina pomoč v taki zadregi in težavi mu je bila Devica Marija, pribežališče spokornikov. Zato pa Tomaž v svojih spisih tudi nam nasvetuje to-le: Kader te satan skuša stori tako kakor piščike, kader zagledajo jastreba: Hitro se poskrijejo v peroti matere svoje. Tako moramo tudi mi, ko skušnjava zapazimo, pribežati k materi Mariji, in se skriti v njeno prečisto serce in prositi: O Marija brani nas, ker za Bogom nimamo nobenega družega pribežališča razun tebe. Ti si naš up in naša pomoč. Marijino serce je pribežališče spokornih dušic, zato uči sv. Janez Damaščan: „Marija je določeno pribežališče za vse, kateri so si po hudobijah pogubljenje zaslužili, pa pri Bogu popolno usmiljenje in spravo dobiti želijo. To spričujejo neštevilni ljudje, ki so se po njeni priprošnji spreobrnili, se spokorili in zveličali.“ Dokler

so otroci še mali in slabi, treba je krepke matrne roke, ki jih nosi ali vodi, tako tudi spokorniki potrebujemo Marijine pomoči, drugače opešamo. Tisti pa, ktere Marija v svoje serce sprejme, so podobni duhteči rožici v rodovitnem vertu, ki se lepo razcveta in človeka razveseljuje. Take Bogu in ljudem prijetne rožice so spokorniki in spokornice, v vertec Marijinega serca zasajene. Od dne do dne na čednostih rastejo, si stanovitno nabirajo dobre dela po-božnosti. O takih že sv. Duh govori: „Zveličan, ki stanuje v hiši tvoji — Marijnega serca — na vse veke te bo hvalil. Zveličan človek, ki ima pomoč iz tebe, zdihljeje v svojem sercu vravnava, v solzni dolini, v mestu, ktero je postavil. Ker blagoslov da zapo-vednik: idejo od čednosti do čednosti, in gledali bojo večnega Boga na Sionu.“

O kako veselo je to, spokorna duša za te! Kader te solnce hudih skušnjav prepeka, zakrij se v Marijno čisto serce in tvoje strasti se ti ohladijo. Kader te satan lovi v mrežo zapeljivosti, vtopi se globoko v serce Marije Device, in vsa nevarnost zginila bo. Marija je pribežališče spokornikov in nas toliko milo k sebi vabi, govoreča: „Prihajajte k meni vsi, ki se trudite in ste obteženi, in jaz vas okrepčam.“ Zato ne dajmo se prositi, urno pristopimo k Mariji, zavezimo se z Marijinim srcem, naj nam daje vedno tolažbo in pomoč za spokorno življenje! o Marija, pribežališče spokornikov prosi za nas!

(Konec prihodnjic.)

Duhovske zadeve.

Lavantinska škofija. Za provizorja pride č. g. Fideršek Mat. k sv. križu pri Mar. Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Šuta Rup. v Zaverč, Pignar Fr. v Frajham, Bauman Vinc. k sv. Urbanu, Bračko Mih. k sv. Jurju v slov. Gor., Caf Jak. k sv. Magdal. v Maribor, Plaskan Vinc. v slov. Bistrico. Č. g. Fras J., provizor pri sv. Križu, stopi v pokoj.

Terzaška škofija. Č. g. Remic Fr., mestni kaplan v Terstu, je umerl. R. I. P.!

Ljubljanska škofija. Č. g. Jan. Arko, fajm. na Jančjem, gre v pokoj. — Č. g. Jurij Humar se je odpovedal čermošnjski fari in je prestopil v faro Primskavo. — Naslednji čč. gg. so kanoniško vmeščeni tako-le: Leop. Gorenec na faro Adlešice, in Jurij Rozman na faro Rakitno. — Prestavljeni so čč. gg.: Fr. Avguštín v Dobropolje, Val. Jereb v Loški potok, Jan. Železnikar v Kostanjevico, G. Weiss v Šentjuri pri Svibnu. — Č. g. Jožef Marinko, je poklican v Ljubljano za nadaljevanje teologiških nauk v dosegu doktorata. — Č. g. D. Pavlič gre za začasnega vikarija v Zagorje. — Umerla sta čč. gg. Bergant J. in Jalen Šim. R. I. P.!